STJERNEN

139. ÅRGANG NUMMER 12 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE DECEMBER 1990

STJERNEN

DECEMBER 1990

ARTIKLER

1
JULEHILSEN FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

3
BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB
JESUS KRISTUS: VOR FRELSER OG FORLØSER
PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

10
JULEMINDER
PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON
ÆLDSTE L. TOM PERRY
ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD
ÆLDSTE JAMES M. PARAMORE
ARDETH G. KAPP

19
„DU ER MIN BROR"
JORGE VALBUENA

20
KOM OG SE
ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON

32
DE HELLIGE FRA SINGAPORE
RICHARD TICE

40
DEN HELLIGE LUND
DONALD L. ENDERS

46
DEN UVENTEDE STJERNE
MARGARETA SPENCER

ISÆR FOR UNGE

17
BAMSER KOMMER TIL UNDSÆTNING
LORETTA PARK

26
TEGN PÅ HÅB
ANITA M. FEE

28
EN STEMME I TÆGEN
TERRY J. MOYER

45
HVORDAN MAN HOLDER SINE NYTÅRSFORSÆTTER

FASTE PUNKTER

9
MORMONOTE
LAD MESTEREN VÆRE DIN LÆRER

25
BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB
IHUKOM HAM VED AT STUDERE SKRIFTERNE

PÅ OMSLAGET:
DETALJE FRA „KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND", AF HEINRICH HOFMANN

BØRNESTJERNEN

2
HISTORIER FRA MORMONS BOG
JAREDITERNE FORLADER BABEL

4
EN JULEGAVE TIL JESUS
DOLLY HILDRETH

7
SANG
SOV, LILLE JESUS

8
FÆLLESTID
KOM TIL KRISTUS

10
ET BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB TIL ALLE BØRN I HELE VERDEN
HJERTETS GAVER

12
PRIS PROFETEN
PAT GRAHAM

14
ÆSKE MED KRYBBESPIL
ELISE NIVEN BLACK

16
ANDREAS' STJERNE
KATHLEEN M. HAYS

Julehilsen fra Det Første Præsidentskab

Vi glæder os sammen med jer over nok en dejlig jul, hvor vi sammen med alle kristne fejrer vor Herre, Jesu Kristi fødsel. Profeten Esajas så adskillige århundreder frem, da han sagde: ‚Thi et barn er født os, en søn er os givet . . . og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste' (Es. 9:6).

Efter Frelserens tjenestegerning sagde Peter: ‚Vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed' (2 Pet. 1:16).

For halvandet århundrede siden erklærede et par andre vidner: ‚Vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne' (L&P 76:23).

Vi bærer vidnesbyrd om, at det var Jesus Kristus, som sagde: ‚Hvis I vil komme til mig, skal I have evigt liv. Se, min barmhjertigheds arm er udrakt imod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg modtage; og velsignet er de, der kommer til mig' (3 Nephi 9:14).

På dette vidunderlige tidspunkt af året indbyder vi atter alle til at forpligte sig og genindvie deres liv til den opstandne Frelser og de lærdomme, han underviste i."

Præsident Ezra Taft Benson
Præsident Gordon B. Hinckley
Præsident Thomas S. Monson

STJERNEN
December 1990 139. Årgang Nummer 12

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, William R. Bradford, Francis M. Gibbons, Jeffrey R. Holland

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Curriculum Department: Ronald L. Knighton

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Læmmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

© 1990 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 85,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center, Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9012 DA

90992 110
Danish

Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det nødvendigt, at vi har uforbeholden tillid til Herren Jesus Kristus, som vi accepterer som Guds Søn. Indtil alverden accepterer ham som menneskehedens Frelser, efterlever hans lærdomme og betragter ham som *vejen*, *sandheden* og *livet* i alle livets faser, vil vi fortsat leve i uvished om fremtiden og om vor evne til at klare de udfordringer, som livet her på jorden udsætter hver eneste af os for.

Det grundlæggende princip i vor religion er tro på Herren Jesus Kristus. Hvorfor er det nødvendigt, at vi centrerer vores tillid, vort håb og tro om ham alene? Hvorfor er tro på ham så nødvendigt for at opnå fred i dette liv og håb om den verden, som skal komme?

Vort svar til disse spørgsmål afgør, hvorvidt vi møder fremtiden med mod, håb og optimisme eller med ængstelse, uro og pessimisme.

Mit budskab og vidnesbyrd er dette: Kun Jesus er på enestående måde kvalificeret til at tilvejebringe det håb, den tillid og den styrke, der skal til for at overvinde verden og til at hæve os over vore menneskelige svagheder. For at gøre dette må vi sætte vor lid til ham og efterleve hans love og lærdomme.

Hvorfor tro på Jesus Kristus?

Jesus Kristus var og er *Herren, den Almægtige*. (Se Mosiah 3:5). Han blev udvalgt, før han blev født. Han var himlenes og jordens almægtige skaber. Han er kilden til liv og lys i alle ting.

Hans ord er den lov, hvorved hele universet styres. Alt, som er skabt af ham, er underkastet hans uendelige magt.

Jesus Kristus er *Guds Søn*.

Han kom til denne jord på et forud fastsat tidspunkt gennem en kongelig fød-

KUN JESUS ER PÅ ENESTÅENDE MÅDE KVALIFICERET TIL AT TILVEJEBRINGE DET HÅB, DEN TILLID OG DEN STYRKE, DER SKAL TIL FOR AT OVERVINDE VERDEN OG TIL AT HÆVE OS OVER VORE MENNESKELIGE SVAGHEDER.

„DOG SKE IKKE MIN VILJE, MEN DIN!" AF HARRY ANDERSON © PACIFIC PRESS PUBLISHING ASSOCIATION; BRUGT MED TILLADELSE.

selsret, som bevarede hans guddommelighed. Hans natur er sammensat af både menneskelige egenskaber fra en jordisk moder og guddommelige egenskaber og kræfter fra sin evige Fader.

Hans enestående afstamning gjorde ham til arving til denne agtværdige titel – Guds enbårne Søn i kødet. Som Guds Søn arvede han en kraft og intelligens, som intet menneske før eller siden har haft. Han var bogstaveligt Immanuel, som betyder „Gud med os". (Se Matt. 1:23).

Selv om han var Guds Søn, der blev sendt til jorden, så krævede Faderens guddommelige plan, at Jesus underkastede sig jordelivets vanskeligheder og prøvelser. Derfor blev han underkastet „fristelser . . . hunger, tørst og møje" (Mosiah 3:7).

For at kvalificere sig som *Forløser* for alle vor Faders børn måtte Jesus være fuldkommen lydig over for alle Guds love. Fordi han underkastede sig Faderens vilje, gik han „fra nåde til nåde, indtil han fik fylden" af Faderens magt. Så fik han „al magt, både i himlen og på jorden" (L&P 93:13, 17).

Når først vi forstår denne sandhed om den eneste, som vi tilbeder som Guds Søn, kan vi lettere forstå, hvorfor han havde magt til at helbrede syge, kurere alle former for sygdomme, oprejse de døde og befale over elementerne. Selv djævle, som han kastede ud, var underkastet ham og anerkendte hans guddommelighed.

Som den store *Lovgiver* gav han love og befalinger til gavn for alle vor himmelske Faders børn. Hans lov opfyldte i sandhed alle tidligere pagter med Israels hus. Han sagde:

„Se, jeg er loven og lyset. Se på mig, og hold ud til enden, så skal I leve; thi den, der holder ud indtil enden, ham vil jeg give evigt liv" (3 Nephi 15:9).

Hans lov krævede, at hele menneskeheden, uanset hvor i livet de befinder sig, omvender sig og bliver døbt i hans navn og modtager Helligånden som den helliggørende kraft til at rense sig fra synd. Overholdelse af disse love og ordinanser vil sætte ethvert menneske i stand til at stå skyldfri for ham på dommens dag. De, som på denne måde overholder budene, sammenlignes med den, som bygger sit hus på klippegrund, så selv „helvedes porte ikke skal få overhånd over dem" (3 Nephi 11:39).

Det er passende, at vi priser ham som vor *frelses klippe*. (Se 2 Nephi 4:30).

For at kunne værdsætte det, han har gjort for os, må vi først huske disse vigtige sandheder:

Jesus kom til jorden for at gøre vor himmelske Faders vilje.

Han kom med en forudviden om, at han skulle bære alles synder.

Han vidste, at han ville blive løftet op på korset.

Han blev født til at være verdens Frelser og Forløser.

Han var *i stand til* at opfylde sin mission, fordi han var Guds Søn og besad Guds magt.

Han var *villig* til at udføre sin mission, fordi han elsker os.

Intet menneske havde magt eller evne til at forløse alle andre mennesker fra deres faldne tilstand, og ej heller kunne nogen frivilligt ofre sit liv og derved tilvejebringe en generel opstandelse for alle andre mennesker.

Kun Jesus Kristus var villig og i stand til at udføre en sådan forløsende kærlighedsgerning.

Her på jorden forstår vi måske aldrig, *hvordan* han gjorde det, han gjorde, men vi må aldrig være uvidende om, *hvorfor* han gjorde det.

„KORSFÆSTELSEN", AF HARRY ANDERSON

HER PÅ JORDEN FORSTÅR VI MÅSKE ALDRIG, *HVORDAN* HAN GJORDE DET, HAN GJORDE, MEN VI MÅ ALDRIG VÆRE UVIDENDE OM, *HVORFOR* HAN GJORDE DET.

Alt, hvad han gjorde, var tilskyndet af hans uselviske og ubegrænsede kærlighed til os. Hør hans egne ord:

„Thi se, jeg, Gud, har lidt alt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide . . .

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore, og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk" (L&P 19:16, 18).

Som det var så karakteristisk for hele Frelserens jordiske liv, underkastede han sig Faderens vilje og drak den bitre kalk.

Han led alle menneskers smerter og lidelser i Getsemane have, så de ikke skulle lide, hvis de ville omvende sig.

Han underkastede sig ydmygelser og fornærmelser fra sine fjender uden klage og uden at svare igen.

Og til sidst udholdt han piskning og den brutale skam, som korsfæstelsen var. Først da underkastede han sig frivilligt døden. Med hans egne ord:

„Ingen tager (mit liv) fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette bud fik jeg af min Fader" (Joh. 10:18).

Han er *opstandelsen* og *livet.* (Se Joh. 11:25).

Denne magt til at genoplive sig selv var mulig, fordi Jesus Kristus var Gud – ja, selve Guds Søn. Fordi han havde magt til at overvinde døden, vil hele menneskeheden opstå. „Thi jeg lever, og I skal leve" (Joh. 14:19).

Vi ærer hans navn – ja, vi ærer de hellige titler, som repræsenterer hans gerninger!

Han er vort *store eksempel.*

Han var fuldkommen lydig over for vor himmelske Fader, og han viste os, hvordan vi skulle forsage verden og hvad vi skulle prioritere.

På grund af sin kærlighed til os viste han os, hvordan vi kan hæve os over vore små svagheder og vise omsorg, kærlighed og barmhjertighed i vort forhold til andre.

Han er *livets brød.* (Se Joh. 6:35).

Gennem faste, bøn og tjeneste viste han, at „mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund" (Matt. 4:4).

Han blev „fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd" (Hebr. 4:15), og derfor var han i stand til at hjælpe dem, som bliver fristet (se Hebr. 2:18).

Han er *Fredsfyrsten* – den endelige *Talsmand.* (Se Es. 9:6).

TRO PÅ HAM BETYDER AT TRO, AT SELV OM VI IKKE FORSTÅR ALT, SÅ FORSTÅR HAN. VI MÅ DERFOR SE HEN TIL HAM, SOM HAN SELV SIGER, MED „ALLE JERES TANKER MOD MIG. TVIVL IKKE, FRYGT IKKE."

Som sådan har han magt til at trøste et ulykkeligt hjerte, som er knust af sorg eller synd. Han tilvejebringer en særlig form for fred, som intet menneske kan tilvejebringe:

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27).

Han er *den gode hyrde.* (Se Joh. 10:11).

Han besidder alle den guddommelige naturs karakteregenskaber. Han er dydig, tålmodig, venlig, sagtmodig, mild, ydmyg og barmhjertig. Hvis vi er svage eller mangler nogle af disse livskvaliteter, står han parat til at styrke og kompensere.

Han er *Underfuld-Rådgiver.* (Se Es. 9:6).

Der findes i sandhed ingen menneskelig tilstand – det være sig lidelse, manglende evner, utilstrækkelighed, mental mangel eller synd – som han ikke kan forstå, eller som han ikke vil omfatte i sin kærlighed, som han udstrækker til den enkelte.

Han bønfalder i dag:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." (Matt. 11:28).

Han er vor *Talsmand, Formidler* og *Dommer.*

Fordi han er Gud, er han fuldkommen upartisk hvad angår retfærdighed og barmhjertighed. Han kan samtidig føre vor sag og dømme vor skæbne.

Tro på ham er mere end blot at anerkende, at han lever. Det er mere end blot at sige, at man tror.

Tro på Jesus Kristus er at have fuldkommen tillid til ham. Som Gud har han uendelig magt, intelligens og kærlighed. Der findes ikke noget menneskeligt problem, som han ikke evner at løse. Fordi han er steget ned under alle ting (se L&P 122:8), ved han, hvordan han skal hjælpe os til at klare vore daglige vanskeligheder.

Tro på ham betyder at tro, at selv om vi ikke forstår alt, så forstår han. Vi må derfor se hen til ham, som han selv siger, med „alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke" (L&P 6:36).

Tro på ham betyder, at vi har tillid til, at han har magt over alle mennesker og alle nationer. Der findes ikke noget onde, som han ikke kan standse. Alt er i hans hænder. Han har retmæssigt herredømme over denne jord. Alligevel tillader han ondskab, så vi kan vælge mellem godt og ondt.

Hans evangelium er den fuldkomne løsning på alle menneskelige problemer og sociale onder.

Men hans evangelium virker kun, når det anvendes i vort liv. Vi må derfor „mætte (os) med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle (os), hvad (vi) skal gøre" (2 Nephi 32:3).

Medmindre vi *efterlever* hans lærdomme, udviser vi ikke tro på ham.

Tænk hvor verden ville være anderledes, hvis hele menneskeheden ville gøre, som han sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind . . .

Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22:37, 39).

Hvad er så svaret på dette spørgsmål: „Hvad skal der gøres?" vedrørende de problemer og de vanskeligheder, som mennesker, samfund og nationer i dag står overfor? Her er hans enkle løsning:

„Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting, både i himlen og på jorden; tro at han har *al* visdom og *al* magt, både i himlen og på jorden; tro at mennesket ikke fatter alle de ting, som Herren kan fatte.

„SE MINE HÆNDER OG MINE FØDDER", AF HARRY ANDERSON

. . . tro at I må angre jeres synder og forsage dem og ydmyge jer for Gud og i hjertets oprigtighed bede om, at han vil tilgive jer; og dersom I nu tror alle disse ting, *se til, at I gør dem*" (Mosiah 4:9-10, fremhævelse tilføjet).

Som medlemmer af Kirken har vi „pligt til at gøre den syndfri Menneskesøn til vort ideal – det eneste fuldkomne menneske, som nogen sinde har gået på jorden."

„Største eksempel på ædelhed
Gudlignende i natur
Fuldkommen i sin kærlighed
Vor Forløser
Vor Frelser
Vor evige Faders ubesmittede Søn
Lyset, Livet og Vejen."

(David O. McKay, *Improvement Era,* juni 1951, s. 478).

Jeg elsker ham af hele min sjæl.

Jeg vidner ydmygt om, at han er den samme kærlige og barmhjertige Herre i dag, som da han vandrede på de støvede veje i Palæstina.

Han er nær sine tjenere på denne jord. Han bekymrer sig for og elsker hver eneste af os i dag. Dette kan I være forsikrede om.

Han lever i dag som vor Herre, vor Mester, vor Frelser, vor Forløser og vor Gud.

Må Gud velsigne os alle til at tro på ham, acceptere ham, tilbede ham og fuldt ud stole på ham samt følge ham, er min ydmyge bøn. □

Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1983.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Et grundlæggende princip i vor religion er tro på Herren Jesus Kristus.
2. De, som har tro på ham, møder fremtiden med mod, håb og optimisme.
3. Jesus er på enestående måde kvalificeret til at give os styrke og tillid, fordi han er Skaberen, Guds Søn med guddommelig magt, vor Forløser ved sin uforlignelige forsoning, opstandelsens ophav, vort store eksempel i alle ting, Talsmanden, vor underfulde rådgiver, vor Formidler og Dommer.
4. Tro på Herren er at have fuldkommen tillid til hans magt, intelligens og kærlighed.
5. Herrens evangelium virker kun, når det anvendes i vort liv.

LAD MESTEREN VÆRE DIN LÆRER

„BJERGPRÆDIKENEN" AF CARL HEINRICH BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKIRKE. BRUGT MED TILLADELSE AF FREDERIKSBORGMUSEET.

(SE MATTÆUS 5–7)

JULEMINDER

De bedste julegaver kan ikke pakkes ind i papir. Der er ingen forretninger, der sælger dem. De findes i de juleminder, som gør hele året lysere og får os til at være bedre mennesker i marts og august og oktober. På disse sider fortæller fem af Kirkens ledere om deres juleminder.

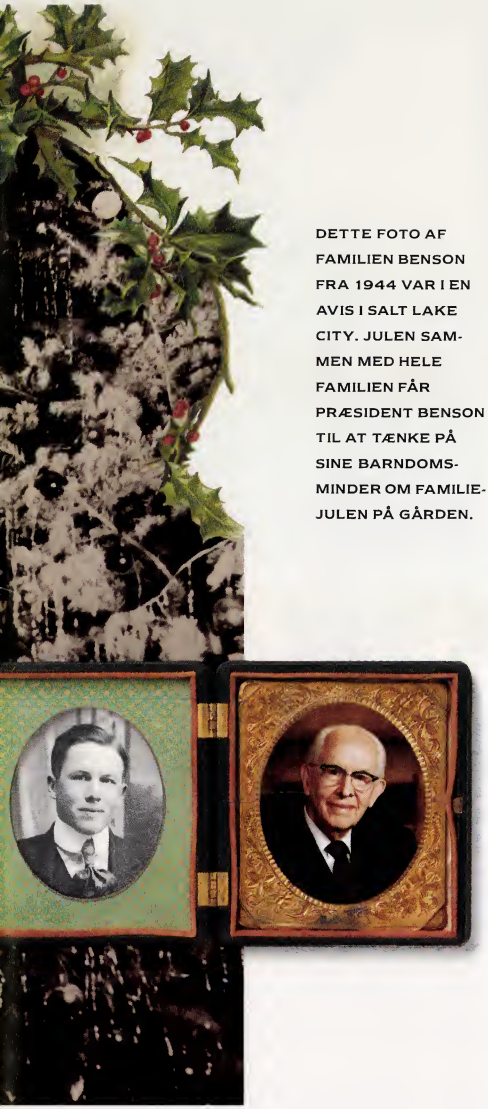

DETTE FOTO AF FAMILIEN BENSON FRA 1944 VAR I EN AVIS I SALT LAKE CITY. JULEN SAMMEN MED HELE FAMILIEN FÅR PRÆSIDENT BENSON TIL AT TÆNKE PÅ SINE BARNDOMSMINDER OM FAMILIEJULEN PÅ GÅRDEN.

En glædelig genforening

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

Efter min afløsning fra min første mission i 1923 kom jeg juleaften hjem til Whitney i Idaho. Det var en glædelig genforening med mine ti brødre og søstre, og især med min far og mor i et hjem, der var så tæt på idealet, som et sidste dages helligt hjem kunne være.

Far og mor hængte altid en strømpe til hvert barn på stolene og lagde deres små gaver på eller under eller tæt ved hver stol.

Far og mor inddrog mig i deres fællesskab denne juleaften, hvilket jeg aldrig glemmer, og vi blev oppe hele natten. Ja, vi gik faktisk slet ikke i seng. Vi fyldte strømperne, efter at vi havde været oppe på kornloftet og andre steder på gården for at finde de gaver, som i hemmelighed var blevet gemt af vore hengivne og elskede forældre. Det varede en stor del af natten. Resten af natten tilbragte vi med at tale sammen. Far og mor fortalte mig om hvert barns udvikling, mens jeg havde været hjemmefra, og jeg berettede om min vidunderlige 30 måneder lange mission til De Britiske Øer og svarede på deres spørgsmål. Det var en vidunderlig aften. Min kærlighed til mine forældre havde aldrig før været så stor, som den var denne nat.

Det var en aftale, at børnene skulle stå tidligt op julemorgen. Jeg husker ikke tidspunktet, men jeg tror, det var kl. 5:00. De skulle alle gå ud i køkkenet, mindes jeg, og få et glas mælk og et stykke brød med smør og honning, før de kom ind i stuen for at få alle godterne i deres strømper og nyde spændingen ved at få deres gaver fra julemanden. Det var en lykkelig morgen. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage, da jeg med stolthed så mine seks brødres og fire søstres reaktion og mine gode forældres kærlige udtryk, da de så deres børn glæde sig over juleånden og følte den enhed, som var til stede i vores familiekreds.

Første gang udgivet i *New Era*, december 1988

En „solskins"-jul

ÆLDSTE L. TOM PERRY
DE TOLVS KVORUM

For mange år siden var jeg, ved afslutningen af en frygtelig krig, en del af besættelsestropperne i et fremmed land. Det varede ikke længe, efter at vi var ankommet til dette land, før vi følte en stor kærlighed og omsorg for det folk, vi skulle passe på. Dette gjaldt især de unge, børnene.

Mange gange greb vi dem i at gennemsøge vores affaldsspande for at finde mad, så de kunne holde sig selv i live. Dette rørte os dybt, og vi fik et ønske om at gøre noget mere for at hjælpe dem. Vi indsamlede, hvad vi kunne af penge og fandt en lokal religiøs gruppe, som var villig til at åbne et børnehjem for dem. Vi brugte så meget af vores tid som muligt for at forbedre faciliteterne og give dem de midler til driften, de skulle bruge.

Da julen nærmede sig, sendte vi breve hjem til vore familier og bad dem om, at de i stedet for at sende julegaver til os, ville sende legetøj til børnene på børnehjemmet. Vore familiers reaktion var overvældende! Der kom dagligt legetøj hjemmefra.

Vi fandt et træ, der kunne bruges som juletræ, men vi havde ikke noget rigtigt pynt til det. En dame viste os, hvordan man laver små fugle ved at folde papirstykker, og disse blev den største del af vores juletræspynt. Gaverne var hovedsageligt indpakket i gamle numre af avisen *Stars and Stripes*. Jeg glemmer aldrig denne juleaften med disse børn. Jeg er sikker på, at mange af dem aldrig havde set et juletræ i hele deres liv.

Vi sang julesalmer for dem, men vi var ikke særlig gode til det. De havde øvet sig i ugevis, så de kunne synge en sang på engelsk for os. Det var ikke en julesang, men den var smuk. De sang „You Are My Sunshine". Vi var dybt rørte over børnene denne juleaften, især da de åbnede de gaver, vore familier havde sendt. Jeg tror ikke, at der var mange, der havde haft legetøj i årevis.

Det er en jul, jeg aldrig glemmer, fordi vi lærte den sande betydning af disse helligdage at kende. Den største glæde, vi kan få her i livet, er at give – at bringe en smule glæde og lykke ind i en andens liv.

ÆLDSTE PERRY VAR I HÆREN UNDER KRIGEN. I JULEN TOG HAN OG HANS VENNER SIG AF FORÆLDRELØSE BØRN, OG DE GAV AFKALD PÅ DERES GAVER, SÅ BØRNENE KUNNE FÅ LEGETØJ.

Bedstefar mindes

ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD
DE TOLVS KVORUM

Et af de bedste minder, jeg har, fra da jeg var lille, er min bedstefar og bedstemor Ballards årlige besøg julemorgen i vort hjem på Butler Avenue i Salt Lake City. Melvin J. Ballard døde, da jeg var 10 år gammel.

Jeg vidste, at min bedstefar Ballard var en betydningsfuld mand i Kirken, men jeg vidste ikke, hvad det betød at være Herren, Jesu Kristi apostel. For mig var han bedstefar Ballard, og det var nok for mig til at glæde mig meget til hans besøg i vort hjem, især julemorgen.

Jeg husker især en bestemt julemorgen, kun et eller to år før bedstefar Ballard døde. Min far og mor havde givet bedstefar og bedstemor et nyt sæt kufferter. Denne julegave syntes for mig så passende, fordi det var som om, at bedstefar altid rejste og aldrig var hjemme.

Når jeg ser tilbage på disse særlige julemorgener sammen med bedstefar og bedstemor Ballard, giver det mig gode minder, især da jeg nu selv er medlem af De Tolvs Råd og har en ny og dybere påskønnelse for disse særlige julemorgener med mine bedsteforældre. Jeg håber, når mine børnebørn nu kommer for at besøge mig og jeg besøger dem, jeg kan skabe minder for dem, som vil leve længe efter at jeg er borte.

ÆLDSTE BALLARD HOLDER MEGET AF MINDERNE OM JULEMORGENENS BESØG AF BEDSTEFAR, ÆLDSTE MELVIN J. BALLARD, SOM VAR MEDLEM AF DE TOLV APOSTLES KVORUM.

UNDER ÆLDSTE PARAMORES OG HANS FAMILIES FØRSTE JUL I MISSIONEN I BRUSSEL I BELGIEN TOG DE NOGLE AF DERES TING OG EN JULEKASSE MED KØBMANDSVARER OG GAV DET TIL EN TRÆNGENDE FAMILIE. DE FØLTE ÅNDEN VED AT GIVE SOM ALDRIG FØR.

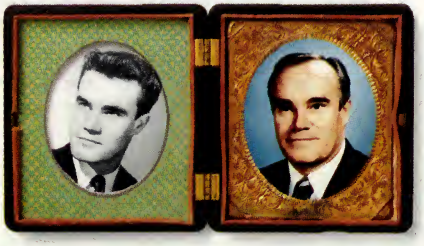

En endnu større gave

ÆLDSTE JAMES M. PARAMORE
DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

For flere år siden havde vores familie det privilegium at være på mission i Belgien og Frankrig. Vi havde seks små børn, deriblandt en, der var helt lille og født der. Før jul havde vi skrevet hjem efter noget tøj og nogle julegaver til børnene. Det kom ikke i tide før jul, som vi havde håbet.

Da vi juleaften sammen sad og læste i Det Nye Testamente om Frelserens fødsel, var der en lidt trist følelse, fordi der ikke var så mange gaver. Men da vi læste om den gave, vor himmelske Fader gav os, sin elskede Søn, Jesus, gik det op for os, at der var mange i vores omegn, der havde brug for hjælp. Vi samlede hurtigt nogle af vore ejendele og en julekasse med købmandsvarer og tog hen til en af disse familier.

Da vi sad i den lille lejlighed og begyndte at synge julesalmer, var vi glade som aldrig før. Vi følte ånden ved at give, vi følte den ånd, som de der modtog havde, og vi følte vor himmelske Faders ånd. Vi tog hjem igen denne juleaften med en endnu større gave end de gaver, vi havde ventet hjemmefra. Den eneste virkelige gave er i sandhed at give af sig selv

HVERT ÅR MØDES SØSTER KAPPS FAMILIE FOR AT FEJRE FRELSERENS FØDSEL OG ATTER FORPLIGTE SIG TIL AT LEVE I OVERENSSTEMMELSE MED HANS LIV OG LÆRDOMME.

Klokken ringer stadig

ARDETH G. KAPP
PRÆSIDENT FOR UNGE PIGERS HOVEDBESTYRELSE

For mange år siden lige før jul tog min niece, Shelly, sin mors hånd og spurgte alvorligt: „Er det i orden, hvis jeg tror på julemanden endnu et år?"

Siden denne mindeværdige begivenhed for mange år siden har vi i vores familie fået en tradition. Hvert år samles vi juleaften omkring juletræet. Med dæmpet lys og med ilden i kaminen, stiller vi atter dette spørgsmål: „Er det i orden, hvis vi tror endnu et år?" – ikke alene på barndommens traditioner med julemanden, men endnu vigtigere på budskabet om vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, hvis fødselsdag vi fejrer. Tror vi på hans mission, hans forsoning, hans opstandelse? Tror vi på hans indbydelse til at komme og følge ham?

Selvfølgelig forpligter vi os ikke kun for et år. Vi har lovet altid at følge Frelseren. Men vi lever livet en dag, en uge, en måned et år ad gangen, og julen er en årstid, hvor vi kan fokusere på det år, der kommer, og atter bekræfte, at vi følger ham.

Efter samtalen og forpligtelsen, læser en eller anden højt fra Chris Von Allsburgs historie, *The Polar Express*, der fortæller om, hvordan de, som har tro, altid kan høre en klar lyd fra en sølvklokke.

Efter historien får vi hver en lille ny klokke på et rødt satinbånd, som vi skal bære om halsen hele julen. Vi betragter dens klare ringen som et vidnesbyrd og en forpligtelse til, at vi virkelig tror og stræber efter at leve efter det, vi tror på, endnu et år. Når ilden brænder ud i kaminen, læser vi den vidunderlige beretning om julen i Bibelen, hvor Lukas fortæller om Frelserens fødsel, som blev bekendtgjort af en engel: „Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!" (Luk. 2:11), og vi tror. □

LORETTA PARK

Bamser kommer til undsætning

Den 5-årige Wesley Larsen fra Layton i Utah ligger i sin hospitalsseng for at blive rask, efter at han er kommet slemt til skade med sit ben. Han er omgivet af balloner, god bedring-kort og store legetøjsdyr. Men det, han holder mest af, er en lille, hjemmelavet, brun bamse. Denne bamse fik han af ambulancefolkene. Men Wesley ved ikke, at bamsen er en gave fra de unge piger i West Point stav i Utah.

Wesley fortæller om ambulancefolkene, som kørte ham i ambulance til hospitalet og som gav ham den lille bamse, fordi han var så „tapper". I løbet af de uger han tilbragte i stræk, for at gøre benet rask, var bamsen aldrig fjernt fra ham.

Denne trøstende bamse var et resultat af et projekt, som var organiseret af Micki Adams, præsidentinde for Unge Piger i West Point stav, og Annice Nixon, hendes andenrådgiver. Efter at de i avisen havde læst om et lignende projekt et andet sted, talte de med politimester K. D. Simpson fra deres lokale politistation, om den idé, at give bamser til ambulancefolkene og patruljeenhederne i deres område.

Bamserne ville gøre nytte, fortalte politimester Simpson dem, fordi der er involveret børn i omkring 45% af alle opringninger til hans station.

Da de unge piger ved, hvor bange børn bliver, når de bliver konfronteret med en politibetjent eller en ambulancemand, besluttede de, „at give børnene noget, der kunne aflede deres tanker fra smerterne," fortæller søster Adams. „Vi ville gerne give dem noget, de kunne holde om og elske."

Derfor begyndte arbejdet ved et stavsmøde for Unge Piger med at klippe, sy og udstoppe samt færdiggøre mere end 200 bamser.

Lori Ellsworth, en bikubepige sagde: „Den første bamse, jeg lavede, var svær at lave, indtil jeg blev vant til det. Men det var al besværet værd, fordi den kunne hjælpe en eller anden med at glemme sin smerte."

Der blev faktisk lavet 90 bamser den aften. Pigerne tog nogle af de ufærdige bamser med hjem for at gøre dem færdige.

DA EN GRUPPE UNGE PIGER FORÆREDE BAMSER FOR AT HJÆLPE BØRN, DER ER OFRE FOR ULYKKER, FANDT DE UD AF, AT DET, DE I VIRKELIGHEDEN GAV, VAR KÆRLIGHED.

FOTO: JED CLARK

NICOLE VISER DEN BAMSE, HUN HAVDE HOS SIG, FRA ULYKKESTIDSPUNKTET TIL HUN BLEV OPERERET. DE BLØDE BAMSER KOMMER I SANDHED TIL UNDSÆTNING, NÅR ET BARN HAR SMERTER ELLER ER BANGE.

Bamserne er 20 cm høje og bliver lavet af stofrester, som nogle medlemmer af staven forærer. Andre medlemmer forærer materiale til udstopning af bamserne.

Politiet modtog 100 af bamserne. De andre 100 blev givet til det lokale hospital, hvor de blev hængt på juletræet, så de små patienter selv kunne vælge sig en.

Når ambulancefolkene eller politiet bliver kaldt ud i forbindelse med et barn under 10 år, giver de barnet en bamse. Det er blevet en regel.

Politimester Simpson fortæller: „Ambulancefolkene havde kun givet bamserne ud et par gange, før de så, hvor effektive de var, når de skulle berolige børn. Nu sætter ambulancefolkene og betjentene deres lid til bamserne, når de arbejder med børn."

Det er imidlertid ikke kun små børn, der har været de eneste modtagere. Ambulancefolkene gav engang en bamse til en 80-årig kvinde, som havde haft en hjerneblødning. „Det var det eneste, der beroligede hende," fortæller politimester Simpson. „Hun ville ikke give slip på bamsen."

Politimester Simpson, som også undertiden flyver med ambulancefly, ved af egen erfaring, hvor effektive bamserne kan være, når det drejer sig om børn. Den 12-årige Nicole Wallace måtte flyves med helikopter fra et hospital til et andet. Hun havde indre blødninger på grund af en skadet nyre og lever fra en trafikulykke. Hun nægtede at give slip på bamsen på noget tidspunkt under overførslen fra hospital til helikopter til hospital. Hun gav endelig slip på bamsen, lige før hun skulle på operationsbordet.

Når Nicole taler om ulykken, siger hun: „Bilen blev slemt smadret, og ambulancefolkene måtte tage bagsædet ud, før de kunne løfte mig ud af bagruden. Da de lagde mig i ambulancen, gav de mig denne søde, lille bamse," sagde Nicole. „Den hjalp mig med ikke at være bange. Jeg holdt den hos mig, så det ikke gjorde så ondt. På hospitalet var den lige ved siden af mig i min seng."

Jennifer Techmeyer, en bikubepige, siger: „Jeg synes, at det var virkelig dejligt at lave noget, man kunne give i ambulancen til børn. Men det var endnu bedre at få lov til at give vores kærlighed til dem." □

„DU ER MIN BROR"

JORGE VALBUENA

Da han kom ind på hospitalets skadestue, var han blot én blandt mange hjemløse. Hans magre, sammenfaldne legeme, der var dækket med sår, haltede langsomt fremad. Hans blinde øjne stirrede udtryksløst ind i hans egen mørke verden. Den frastødende lugt, der kom fra hans dårligt klædte legeme, var nok til at holde enhver langt borte fra ham. Men som læge var det mit arbejde, så jeg bad ham om at følge med mig.

Da jeg undersøgte ham, fortalte han mig atter og atter, at han var syg og havde brug for hjælp. Efter at have beskrevet sine symptomer, mumlede han afvisende:

„Jeg har ingen familie og intet hjem, hvor jeg kan sove eller spise."

Jeg følte omsorg for ham – der var så mange som ham. Men hvad kunne jeg gøre?

Da jeg behandlede ham, talte vi om Gud. Han forstod betydningen af Jesu Kristi lærdomme og vort behov for dem. Han udtrykte dog, at han havde svært ved at forstå folk, som siger, at de tror på Gud, men ikke viser omsorg og barmhjertighed for deres næste. Han havde bekendte, som påstod, at de troede på Gud, men når han bad dem om mad, ville de ikke give ham noget.

Den eneste person, som havde tilbudt at hjælpe ham, var en kvinde, der var næsten lige så fattig som ham. Hun arbejdede hårdt, ved at samle og sælge gammelt tøj og klude for at forsørge sin familie. Hun tilbød, at han kunne bo sammen med dem i deres lille blikhytte. Det var småt, der var fluer og rotter – men han var velkommen der.

MALERI AF JAMES J. TISSOT

MENS JEG TALTE
MED DEN SULTNE,
STAKKELS BLINDE MAND,
BLEV FRELSERENS
LÆRDOMME TIL
VIRKELIGHED
FOR MIG.

Vi gik og talte sammen i tre timer. Selv om hans øjne var blinde, var hans hjerte det ikke. Vi talte mest om Gud. Han spurgte: „Doktor, tror du på Gud?" Jeg svarede hurtigt: „Ja, det gør jeg, og du er min bror." Mit svar kom, uden at jeg tænkte over det. Men da jeg sagde det, svulmede ordene i mit hjerte, og jeg vidste, at det ar sandt!

Mens vi talte sammen, voksede min kærlighed til ham. Jeg følte ærefrygt, da det begyndte at gå op for mig, hvad det betød at være en bror. Jeg følte taknemmelighed for den lektie, jeg fik fra en, som jeg ikke mente, havde noget at give. Jeg gav ham min tid og lidt mad, men han gav mig forståelse. □

Jorge Valbuena er medlem af La Paz ward i Maracaibo Sur stav i Venezuela.

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON
DE TOLVS KVORUM

MALERI AF JAMES J. TISSOT

KOM OG SE

Jesus blev født i Betlehem, men blev senere omtalt som Jesus fra Nazaret, hvor han boede som barn. Han voksede op i Nazaret, en lille landsby i en dal i bjergene omkring Galilæasøen. Nazaret var en fattig by, uden velstand, uden respekterede ledere og med kun få indbyggere. Da den unge Jesus voksede op og underviste, blev folket „slået af forundring over hans lære, thi han talte med myndighed" (Luk. 4:32).

De, der så og hørte ham, blev ikke blot forundrede, men også skræmte, forvirrede og forbløffede over hans liv og bedrifter. De var tilbøjelige til indbyrdes at tale om hans usædvanlige evner, opførsel og baggrund.

Natanael, en af Jesu disciple, „sagde til (Filip): ‚Kan noget godt være fra Nazaret?' Filip siger til ham: ‚Kom og se!'" (Joh. 1:46). Svaret dengang og i dag er: Hvis du ønsker at kende Jesus, så kom og se.

Ordet *kom* betyder at bevæge sig hen til eller nærme sig. At *se* er at opfatte med øjnene eller få kendskab til eller være opmærksom på.

DER KOM NOGLE VISMÆND FRA ØSTERLAND TIL JERUSALEM OG SPURGTE: „HVOR ER JØDERNES NYFØDTE KONGE?"

I Lukas læser vi:

„Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: ‚Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.'

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:

‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!'

Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til Himmelen, sagde hyrderne til hverandre: ‚Lad os dog gå til Betlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os'" (Luk. 2:7-15).

Hyrderne blev indbudt til at *komme* og *se*. De så. De skælvede. De bar vidnesbyrd. De glædede sig. De så ham svøbt og liggende i en krybbe, Fredsfyrsten.

„Da nu Jesus var født i Betlehem i Judæa, i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte:

‚Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham'" (Matt. 2:1-2).

HYRDERNE BLEV INDBUDT TIL AT *KOMME* OG *SE*. DE SÅ. DE SKÆLVEDE. DE BAR VIDNESBYRD. DE GLÆDEDE SIG. DE SÅ FREDSFYRSTEN.

For verden erklærer vi ydmygt: „Han er her. *Kom* og *se*."

I denne juletid giver jeg jer gaven, som er *beslutsomhed til at komme og se*.

Nogle vil være tilbøjelige til at sige: „Jeg er fortabt." „Min situation er umulig." „Alle er ligeglade med mig."

En ung mand, som havde store vanskeligheder og var meget fortvivlet, sagde for nylig til mig: „Det er i orden, at andre har en glædelig jul, men det gælder ikke mig. Det nytter ikke noget. Det er for sent."

Vi kan blive væk og beklage os. Vi kan blive væk og pleje vore bekymringer. Vi kan blive væk og føle selvmedlidenhed. Vi kan blive væk og finde fejl. Vi kan blive væk og blive bitre.

Eller vi kan komme og se! Vi kan komme og se og vide!

MALERI AF JAMES J. TISSOT

Må jeg komme med nogle få forslag, som I kan overveje i denne juletid og alle de dage, som kommer?

Undgå selvtilfredshed, selvretfærdighed, hykleri og bedreværd i enhver form. På grund af uheldig opførsel hos mange, er bekendte og ikke-medlemmer tilbøjelige til at spørge: „Kan noget godt komme fra den eller den skole? Kan noget godt komme fra den by? Kan noget godt komme fra den bydel? Kan noget godt komme fra det ward? Kan noget god komme fra det hjem?"

Vores svar bør være: *Kom* og *se*. Kom og lær os at kende.

Af og til glemmer vi denne sandhed: „Vi tror, at vi må gøre godt mod *alle*." Hvor venlige er vi over for vore naboer? Hvor venlig er vi over for ikke-medlemmer? Hvor venlige er vi over for andre i skolen? Det andet vigtige bud er stadig: „Elsk din næste som dig selv" (Mark. 12:31).

Accept af andre opnås gennem kærlighedens princip. Hvem er min næste? Jesus fortalte den velkendte historie om den barmhjertige samaritaner (se Luk. 10:29-37). Den barmhjertige samaritaner kan i dag være den, som vil være ven med den ensomme, den generte, med mindretallet og dem, som stille beder om gode kammerater.

Lad os øge vores vennekreds. Lad os, med kærlighed og hensyntagen, vinde deres venskab, som ikke kan lide os, eller som ikke forstår os. Undgå strid. Indbyd andre til at lære os bedre at kende. Lad vores levemåde og eksempel blive bedre, så de kan „komme og se".

Jeg beder om, at vor himmelske Fader vil hjælpe dig og mig med at få *gaven „at komme og se"*. Må han hjælpe os med at beslutte os til at vide, at tro og at forkynde, at Jesus er Kristus, kongernes Konge og herrernes Herre, vor Frelser, som blev født i Betlehem i ydmyge omgivelser. Hvor han blev født eller hvordan omstændighederne omkring hans fødsel var, er uden betydning i forhold til det, han var.

Vi har brug for vedvarende tro for at forkynde for verden, at Jesus lever i dag, at han er vor Frelser, vor ven, Guds Søn, og at hans kirke og rige er tilgængeligt for alle i dag. Gud lever. Jesus er ét med Faderen. Det kræver selvdisciplin ikke alene at vide, men også at forkynde disse sandheder. Med Guds kærlighed og hjælp er alle disse ting mulige, og de vil bringe fred og glæde til os alle, når vi kender og forstår julens virkelige betydning. Hvis vi har den indstilling, at vi „kommer og ser", gør vi det muligt, at dyrebare minder og højdepunkter overskygger tab og nedture i vor søgen efter det glædelige.

Hvis I ønsker at elske ham, så kom og se. Hvis I ønsker at kende ham, så kom og se.

Jesus fra Betlehem og Nazaret er Faderens Enbårne – vor Forløser, vor Frelser, Kristus Herren. Jeg forkynder højtideligt denne sandhed og bærer mit særlige vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

ISBN 0107-2145

BØRNESTJERNEN

139. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE DECEMBER 1990

JAREDITERNE FORLADER BABEL

ILLUSTRERET AF ROBERT BARRETT

Jared og hans bror var retfærdige mænd, som boede et sted, der hed Babel. De levede hundreder af år før nephiterne. (Ether 1:32–33; 1 Mosebog 11:9)

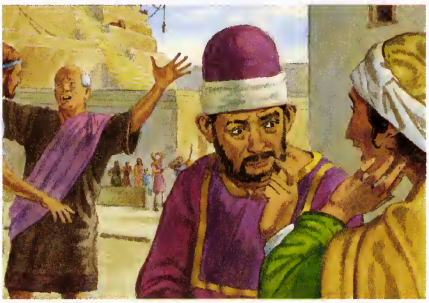

De fleste mennesker i Babel var onde. De byggede et tårn for at prøve på at nå himlen. Herren blev vred og forvirrede deres sprog, så de ikke kunne forstå hinanden. (1 Mosebog 11:4–7)

Jared bad sin bror om at bede Herren om ikke at forvirre deres families og venners sprog. (Ether 1:34)

Jareds bror bad, og Herren besvarede hans bøn. Så kunne Jared, hans bror og deres familie og venner stadig forstå hinanden. (Ether 1:35–37)

Herren befalede Jareds bror at samle sin familie og sine venner og forlade landet. De skulle tage deres hjorde og alle slags frø med sig. (Ether 1:40–41)

Herren sagde, at han ville føre jarederne til et udvalgt land. (Ether 1:42)

Jareditterne fangede fugle og fisk, som de tog med sig. (Ether 2:2)

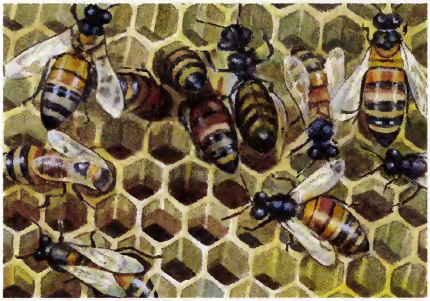

De tog også sværme af honningbier med sig. (Ether 2:3)

Jarederne rejste ud i ørkenen. Herren talte til dem fra en sky og fortalte dem, hvilken vej de skulle gå. (Ether 2:5)

Herren sagde, at folk, der bor i det forjættede land, skal tjene Gud, da de ellers vil blive udryddet. (Ether 2:6–8)

Da jarederne kom til kysten, slog de deres telte op. De blev ved kysten i 4 år. (Ether 2:13)

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

EN JULEGAVE TIL JESUS

Selv om Pham var 12 år gammel, skulle han netop til at fejre sin allerførste jul. Pham og hans familie var kommet til De Forenede Stater under den store udflyvning af flygtninge fra Vietnam. Og selv om der var sket mange vidunderlige ting for Phams familie, siden de kom, var det mest vidunderlige af det hele dog det, at de havde tilsluttet sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige!

Før dette havde Pham hørt om julen. Han var ikke helt sikker på, hvordan julen skulle fejres, men han mente, at den måske blev fejret ligesom Tet, det vietnamesiske nytår. I forbindelse med Tet pyntede alle deres hjem med blomster, spiste dejligt mad og skød fyrværkeri af. Da så missionærerne kom for at fortælle Phams familie om Kirken, lærte han, at man i julen fejrer Jesu fødsel. Han blev aldrig træt af at høre sin lærer i Kirken læse juleberetningen. Han holdt især af at høre om de vise mænd, der bragte gaver til Jesusbarnet. Pham havde besluttet, at han, ligesom de vise mænd, ville give Jesus en gave.

Om lørdagen før jul holdt Pham sin lillesøsters hånd i sin, mens de gik hen til busstoppestedet.

Han stak sin anden hånd dybt ned i sin frakkelomme, hvor hans fingre fandt og holdt fast om fem 1-dollar sedler. Han havde arbejdet meget hårdt med at skovle sne og løbe ærinder for at tjene pengene, og nu var han på vej til stormagasinet for at købe en særlig gave til Jesus.

Selv om kulden bed i Phams næse og ører, da han og Kim Li stod af bussen og gik ned ad fortovet med høje snebunker på begge sider, var hans hjerte varmt, og han havde lyst til at synge. Snart ville sangen ikke blive indeni, og Phams stemme lød klar og smuk i den kolde luft. Han sang alle de julesange, han kendte, og folk, der gik forbi, vendte sig om og smilede.

Snart nåede Pham og Kim Li stormagasinet. Vinduerne skinnede af guld- og sølvglimmer og små blinkende stjernelys. Synet var så blændende, at Pham og Kim Li stod helt tryllebundet et øjeblik.

Pham kom i tanke om sin vigtige opgave, førte sin søster ind i stormagasinet og begyndte sin søgen efter den rigtige gave til Jesus. Langsomt gik han op ned ad gangene og kiggede. Slips og sko og bøger og skjorter og jakker var udmærket til far, men det var ikke det helt rigtige til Jesus. Pham så på diamanter og ure og guldringe, men på en eller anden måde ville det ikke være godt nok, selv hvis Pham havde haft penge nok til at købe dem. Modløst spekulerede han på, hvordan de vise mænd havde været i stand til at vælge deres gaver, guld, røgelse og myrra.

Pham mærkede et ryk i sit ærme. Da han så ned, så han, at hans lillesøster var meget træt. Pham løftede hende blidt op og gav hende et knus. Han bar hende ind i stormagasinets cafeteria og satte hende ved et bord, mens han hentede noget varmt kakao til hende. Det kostede 50 cents, men Pham troede ikke, at Jesus ville have noget imod, at han brugte lidt af pengene på Kim Li.

Efter at Kim Li havde drukket sit chokolade og havde

hvilt sig lidt, besluttede Pham sig til at gå hen i en anden forretning. På vejen gik de forbi en handicappet mand, der sad på fortovet og tiggede. Pham havde set mange mennesker, der var sårede og forkrøblede under krigen, og han havde medlidenhed med manden. Før det helt gik op for Pham, hvad han gjorde, tog han en dollarseddel op af sin lomme og gav den til tiggeren.

Da de kom hen til det andet stormagasin, søgte han atter i alle gangene, men han kunne stadig ikke finde noget, der var helt rigtigt. Pludselig så han en lille dreng, som var faret vild og som græd. Pham tog den lille dreng med hen til en af vagterne, som kunne hjælpe ham med at finde moderen. Mens de ventede, købte Pham et lille stykke legetøj til drengen og fortalte ham nogle historier.

Det var ved at blive sent, og Pham og Kim Li begyndte at gå hjemad uden at have fundet en passende gave til Jesus. De standsede et øjeblik for at se en tyk mand med hvidt skæg. Han var klædt i en rød dragt og denne glade mand ringede med en klokke, der var anbragt over en gryde, hvori folk lagde nogle penge. „Hvad er det til?" spurgte Pham. Da manden sagde, at de skulle bruges til at købe mad til de fattige, lagde Pham to dollars i gryden. Han vidste alt om, hvad det ville sige ikke at have nok mad.

Da Pham stak sin hånd tilbage i sin frakkelomme, blev han chokeret over at opdage, at han kun havde en dollar tilbage. *Hvad har jeg gjort?* tænkte han. Det var for sent at tjene flere penge, og han kunne ikke komme i tanke om noget, han kunne købe for en dollar. Skuffet tænkte han på de vise mænd og deres smukke gaver. Han havde sådan ønsket sig også at give Jesus en fin gave! Hvordan kunne han gøre det nu? Da de nåede deres hjem, løb store tårer ned ad Phams kinder.

„Hvad er der i vejen?" spurgte hans mor, da hun blidt holdt hans tårevåde ansigt i sine hænder. Pham fortalte hende om, hvor gerne han ville have givet Jesus en gave, ligesom de vise mænd havde gjort og om, hvordan han havde brugt næsten alle sine penge og stadig ikke havde købt en gave.

„Jo, det har du!" sagde hans mor med et blidt smil. „Du har allerede givet ham den eneste gave, som han virkelig ønsker – dit hjertes kærlighed!"

„Det er sandt, at jeg har kærlighed, men hvordan har jeg givet ham den?" spurgte Pham undrende.

„Kan du ikke forstå det?" sagde hans mor blidt. „Du har i dag givet din kærlighed til Kim Li, den handicappede mand, til den lille dreng, der var faret vild, til de fattige, så de kunne få mad. Åh, Pham, du har givet meget! Husker du ikke, at Jesus sagde: ‚Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig'? (Matt. 25:40) Pham, du har givet den bedste af alle gaver til Jesus!"

Phams øjne begyndte at lyse af glæde. Han tog den sidste dollar op af lommen. „Jeg vil give denne til biskoppen," sagde han. „Måske vil den hjælpe en missionær med at lære andre om Jesus og om evangeliet." □

SOV, LILLE JESUS

Fredfyldt

C Am

1. Sov lil - le Je - sus, stjer - nen er tændt, jor - den har
2. Sov lil - le Je - sus, sov og bliv stor, så du kan

Dm E Am

ven - tet på det, som er hændt. Eng - le for -
frel - se os al - le på jord. Du er det

Em F $A^{\flat 7}$ C

tæl - ler om frel - se og fred, Hyr - der - ne, de
lys, der skal vi - se os vej, Du er vor for -

Am 1. G^7 C 2. Dm C

un - dres og glæ - des der - ved.
lø - ser, og vi el - sker dig.

Tekst: Mabel Jones Gabbott, født 1910. © 1981 LDS
Melodi: Michael Finlison Moody, født 1941. © 1981 LDS
Oversættelse: Sonja Kristoffersen

Lukas 2:4-16
Mattæus 2:1-2

Denne sang kan kopieres til ikke-kommerciel brug i Kirken eller hjemme.
Denne notits skal medtages på alle kopier.

Kom til Kristus

LAUREL ROHLFING

„Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer" (L&P 78:7).

Mens du fejrer julen, vil denne præsentation hjælpe dig og din familie med at huske Jesus og hans kærlighed til jer. Før I begynder, kan forskellige familiemedlemmer tegne billeder af landskaber, der skal bruges i præsentationen (brug evt. billeder fra kirkebiblioteket, hvis det er muligt). Kostumer og enkle kulisser kan ligeledes bruges for at dramatisere det, som beskrives. Kombinér eller del stykkerne, der skal siges, afhængigt af, hvor mange deltagere der er.

Sang: „Sov lille Jesus" (se side 7).

Første læser:

Kom til Kristus denne jul.

Kom til alles Frelser.

Kom, gør det, han har bedt jer gøre.

Kom, følg ham, hør hans kald.

Anden læser: Da Jesus blev født i Betlehem, kom hyrderne for at tilbede det barn, som profeterne havde vidnet om, skulle komme til verden.

Tredje læser: „Men englen sagde til dem: ‚Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!' " (Luk. 10-11).

Fjerde læser: „Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til Himmelen, sagde hyrderne til hverandre: ‚Lad os dog gå til Betlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os' " (Luk 2:15).

Alle: Og de kom til Kristus.

Tredje læser: „Se, da kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: ‚Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham' " (Matt. 2:1-2).

Fjerde læser: „Og se, stjernen, som de havde set i østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over det sted, hvor barnet var. Og da de så stjernen, fyldtes de af en meget stor glæde" (Matt. 2:9-10).

Alle: Og de kom til Kristus.

Sang: „Barn Jesus i krybben" (*Syng med mig*, F-1).

Anden læser: Under Jesu jordiske mission kom mange mennesker for at høre ham prædike evangeliet og se ham udføre mirakler.

Tredje læser: „Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte . . . prædikede evangeliet om Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed blandt folket . . . Og store folkeskarer fulgte ham" (Matt. 4:23, 25).

Fjerde læser: Jesus sagde: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile" (Matt. 11:28).

Alle: Og de kom til Kristus.

Sang: „Fortæl mig om Jesus" (*Syng med mig*, B-46).

Anden læser: Den opstandne Kristus viste sig for nephiterne på det amerikanske fastland og bad dem om at komme til sig.

Tredje læser: „Stå op og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder, så at I kan vide, at jeg er . . . hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder" (3 Nephi 11:14).

Fjerde læser: „Og da alle var kommet frem og selv havde set det, råbte de alle som med én stemme og sagde: Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn! Og de faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham" (3 Nephi 11:16-17).

MALERI AF WILLIAM HENRY MARGETSON

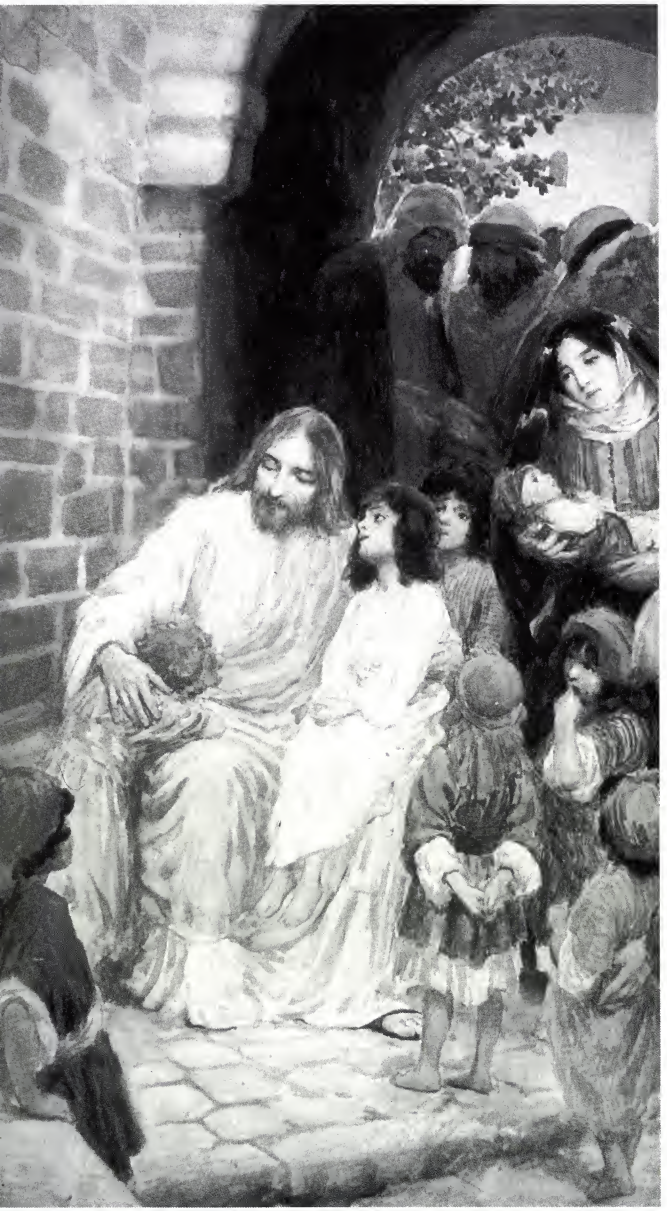

Alle: Og de kom til Kristus.

Sang: „Hosianna" (*Syng med mig*, F-15).

Første læser: Jesus led for vore synder, gav sit liv og opstod, så alle mennesker overalt kan få evigt liv, hvis de blot vil komme til ham.

Tredje læser: „Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham" (L&P 18:11).

Anden læser: Jesus Kristus lever i dag, og han elsker os. Han ønsker, at vi alle skal komme til ham, så vi kan vende tilbage til Himlen og leve sammen med ham igen.

Første læser: Jeg kan komme til Kristus ved at læse skrifterne og bede til vor himmelske Fader.

Anden læser: Jeg kan komme til Kristus ved at følge hans eksempel og ved at holde hans bud.

Tredje læser: Jeg kan komme til Kristus ved at omvende mig, ved at blive døbt og ved at modtage Helligånden.

Fjerde læser: Jeg kan komme til Kristus ved at tage del i nadveren.

Første læser: Jeg kan komme til Kristus ved at leve, så jeg er værdig til at modtage templets velsignelser.

Sang: „Frelseren bød" (*Sange*, nr. 94).

Fjerde læser: I Mormons Bog læser vi: „Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham" (Moroni 10:32).

Første læser: Ja, kom til Kristus denne jul.

Kom, lær af ham og hans kærlighed.

Kom og lær at blive som ham.

Kom og ær ham i det høje.

Sang: „O, kom hver en trofast" (*Sange*, nr. 171).

ET BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB TIL ALLE BØRN I HELE VERDEN

HJERTETS GAVER

Juletiden er en glædelig tid, hvor vi især mindes vor kærlige himmelske Faders gave til os, hans Søn, Jesus Kristus. Jesu fødsel blev forkyndt af Herrens engel for hyrderne, som holdt vagt over deres flokke. „Men engelen sagde til dem: ‚Frygt ikke, thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.'

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:

‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!'

Og det skete, da englene havde forladt dem, og var vendt tilbage til Himmelen, sagde hyrderne til hverandre: ‚Lad os dog gå til Betlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os.'

Og de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben" (Lukas 2:10-16).

Vor himmelske Fader giver os mange andre værdifulde gaver – kærlige familier og venner, de talenter og evner vi har til at elske, arbejde og lege. Det er vigtigt at udtrykke vor inderste taknemmelighed for de gaver, som vi får, for Herren sagde til profeten Joseph Smith, at „den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort" (L&P 78:19).

Nu er det vores tur til at give, og gaver, der består af din tid, dine talenter og kærlighed, er af størst værdi. Det er den slags gaver, som er varige.

Kære unge venner, hvorend I bor. Vi priser jer for jeres godhed og for jeres ønske om at hjælpe og dele med dem, I færdes iblandt. Vi ønsker, at I skal vide, at vi har evig kærlighed til jer, og vi ønsker oprigtigt, at I må få en glædelig jul.

Det Første Præsidentskab

Præsident Ezra Taft Benson
Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver
Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver

„KRYBBEN". AF TED HENNINGER

PRIS PROFETEN

PAT GRAHAM

Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her (Lære og Pagter 135:3).

Lucy Mack Smith, profeten Joseph Smiths mor, nedskrev følgende om hans fødsel: „Vi fik en søn, som vi kaldte Joseph efter hans far; han blev født den 23. december 1805" (*Joseph Smiths historie*, s. 46).

Familien Smith følte, at de fik en særlig julegave, da den lille Joseph blev født dagen før juleaften. De naboer, der kom for at hjælpe Josephs mor, glædede sig sammen med dem.

Da Joseph blev født, var hans ældste bror, Alvin, syv år gammel. Hyrum, den næste bror, var fem, hans søster, Sophronia, var to. Familien boede i Sharon i Vermont i USA, på en gård, der tilhørte Solomon Mack, Josephs morfar. Solomon Mack havde været soldat i George Washingtons dage og havde slået sig ned i New Englands grænseland.

Josephs far, Joseph Smith sen., var en velskabt mand, omkring 1,90 meter høj. I vintermånederne underviste han i skolen, og om sommeren arbejdede han på gården. Han var også en talentfuld tømrer og byggede huse og lavede stole. Han gravede også brønde og byggede stengærder.

Josephs mor, Lucy Mack Smith, var en god mor og lærer for sine børn. Hun tjente penge til familien ved at sy duge og dekorere dem med oliefarver. Familien fik 9 børn, selv om Ephraim døde, da han kun var 7 dage gammel. Forældrene lærte deres børn at elske Herren og at tro på Bibelen.

I dag findes et monument og et besøgscenter der, hvor profeten blev født. Den gyngestol, hvori Lucy Mack Smith sad og vuggede sit julebarn, kan ses lige foran ildstedet; den er fra deres bjælkehytte. Monumentet skal hjælpe os med at huske og ære profeten Joseph for at have gengivet evangeliet i de sidste dage.

De første medlemmer af Kirken mindedes hans fødselsdag ved at fejre den på festlig måde. Vi kan huske profeten Joseph Smiths fødselsdag og vise, at vi ærer og beundrer ham ved at efterleve de principper, han underviste i. □

ILLUSTRERET AF VIRGINIA R. SARGENT

ÆSKE MED KRYBBESPIL

Forestil dig, at du havde levet, da Jesus blev født! Tænk, hvis du kunne have kikket ind i stalden og set det lille barn i krybben. Hvor må det have været vidunderligt! Du var der naturligvis ikke, men du kan lave et krybbespil i en æske, som du kan kikke ind i.

For at lave den, har du brug for en æske med låg (stor nok til at figurerne kan stå op), indpakningspapir, saks og lim.

1. Dæk ydersiden af æsken og låget med indpakningspapiret.
2. Klip to runde huller til lys i låget (se illustrationen).
3. I den ene ende af æsken klippes et hul til at se ind ad (se illustrationen).
4. Tag forsigtigt siderne ud af bladet, lim dem på kraftigt papir og klip dem ud.
5. Stil figurerne i æsken, så hyrdernes hoveder er tættest på kikhullet og æslet længst væk fra kikhullet, lim dem fast (se illustrationen). Lim stjernen på i den fjerneste ende af æsken.
6. Læg låget på. Kik ind og se over hyrdernes skuldre.

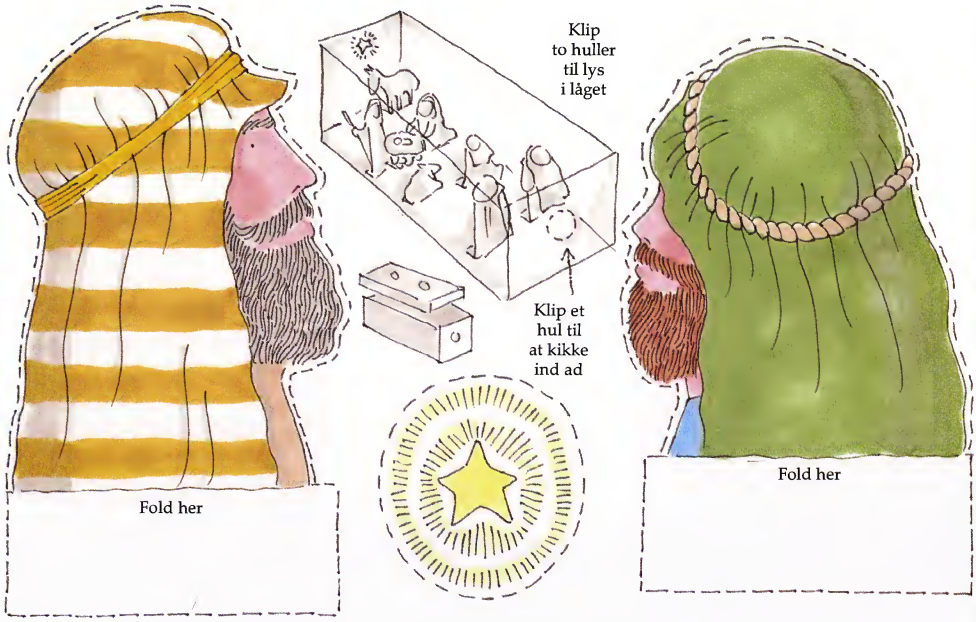

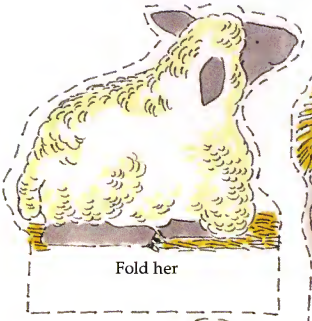

Fold her

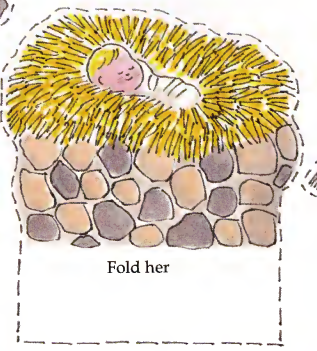

Fold her

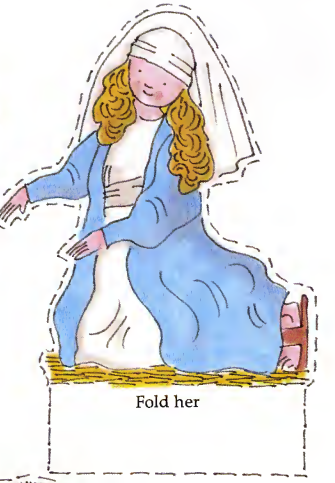

Fold her

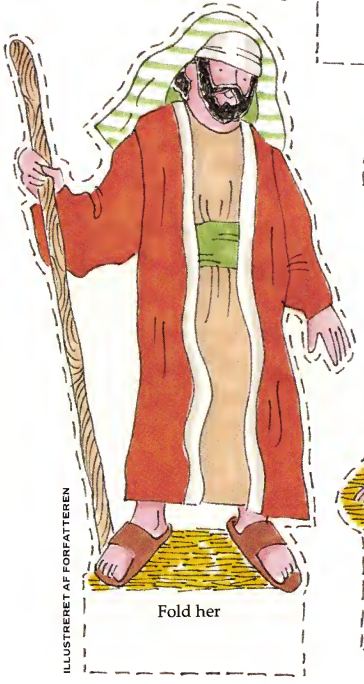

Fold her

ILLUSTRERET AF FORFATTEREN

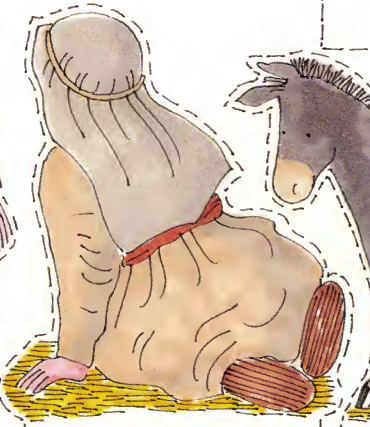

Fold her

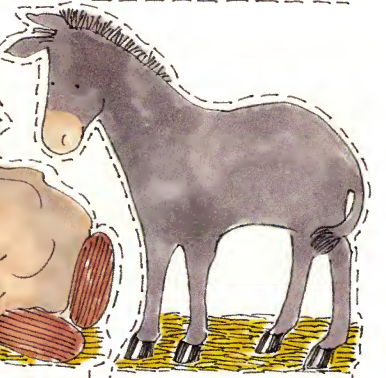

Fold her

ANDREAS' STJERNE

KATHLEEN M. HAYS

Andreas fandt den skinnende stjerne søndag før jul. Han spurgte mor: „Hvor hører den til?"

„Jeg tror, jeg ved det," sagde hun. „Prøv om *du* kan finde ud af, hvor den hører til."

Andreas så på juletræet, men stjernen i toppen var der stadig. „Ved du, hvor denne stjerne hører til?" spurgte han far.

„Jeg tror, jeg ved det," sagde far. „Prøv om *du* kan finde ud af, hvor den hører til."

Andreas så på mors ører og sagde så til sig selv: „Den er for stor til at være en af mors øreringe."

Han spurgte sin storebror, Søren: „Ved du, hvor denne stjerne hører til?"

„Jeg tror, jeg ved det," sagde Søren. „Prøv om *du* kan finde ud af, hvor den hører til."

„Godt," sagde Andreas. Han lukkede sine øjne tæt i og tænkte. Men han kunne ikke finde ud af, hvor stjernen hørte til. Han gik hen for at lege med krybbespillet, mens han ventede på at familieaftenen skulle begynde. Da han prøvede at stille engelen oven på stalden, fik han en idé.

Da familieaftenen begyndte, spurgte far: „Er der nogen, der har noget at fortælle os?"

„Det har jeg," sagde Andreas. Han satte stjernen oven på stalden ved krybbespillet. „Det er her, stjernen hører til – lige over Jesusbarnet."

ILLUSTRERET AF ROBYN S. OFFICER

IHUKOM HAM VED AT STUDERE SKRIFTERNE

"Min sjæl fryder sig over skrifterne, og mit hjerte overvejer dem" (2 Nephi 4:15).

Som mor til tre børn under skolealderen prøvede Geri Brinley at efterleve evangeliet og at opdrage sin familie i retfærdighed. Men hun mente ikke, at hun havde tid til at studere skrifterne.

„Hvad har Lehis rejse til det forjættede land at gøre med mine problemer?" tænkte hun. „Hvor stod det skriftsted i Mormons Bog, der fortalte mig, hvordan jeg skulle få en stædig 2-årig til at blive renlig eller få en 4-årig til at samle sit legetøj op? Jeg var sikker på, at jeg havde mere relevante gøremål end at bekymre mig om, hvem der vandt den næste krig mellem nephiterne og lamaniterne."

Hendes svar kom, da hun blev kaldet til at være lærerinde i Hjælpeforeningen og undervise i åndelig livsførelse. Da hun studerede skrifterne som forberedelse til sin lektie, fandt hun ud af, at de indeholdt svarene på mange spørgsmål. Hun begyndte at lede efter svar i skrifterne på spørgsmål om børneopdragelse.

„Jeg begyndte at læse i Mormons Bog med dette formål for øje," mindes hun. „Når som helst jeg fandt noget om forældre, så skrev jeg henvisningen ned med et kort notat. Da jeg var færdig, arrangerede jeg de eksempler, jeg havde fundet, efter de principper, de belærte om, og hvordan jeg kunne anvende hvert enkelt princip." Skrifterne blev en vejledning for hende i, hvordan hun skulle opdrage sine børn (se „Mormons Bog som vejledning for forældre", Stjernen, august 1989, s. 33).

Når vi regelmæssigt og bønsomt studerer skrifterne, vil Ånden lede os til at overveje særlige skriftsteder, som kan hjælpe os til at lære og komme videre. En måde, hvorpå man kan begynde denne proces er at finde ud af, hvad det særlige behov, spørgsmål eller problem er og så slå henvisninger til dette emne op i et indeks eller i et bibelleksikon. Dette kan hjælpe os med at „anvende al hellig skrift på os, så at den kunne blive os til gavn og lærdom" (1 Nephi 19:23).

ILLUSTRERET AF BETH M. WHITTAKER

Skrifterne kan også være en kilde til trøst, når vi har prøvelser. Hazel Hunts mand, Bill, døde kort efter, at han havde fået en velsignelse, hvori der blev sagt, at han ville blive helbredt, hvis han og Hazel havde tro. Efter hans død, spekulerede Hazel på, om hun ikke havde haft tro nok.

„Fortæl mig, hvorfor min mand blev taget bort," bad hun sin hjemmelærer. Han slog op i Lære & Pagter 42:48: „Den, der har tro til at blive helbredt og ikke er bestemt til at dø, skal blive helbredt."

„Der var svaret på mit spørgsmål," siger Hazel. „Jeg kunne acceptere, at det var Bills tildelte tid, hvor han skulle tilbage til sin himmelske Fader."

Herren er ivrig efter at inspirere, hjælpe og trøste os. Når vi bønsomt søger og overvejer skrifterne, vil han give os glæde og fred i vort liv samt styrke os til at overvinde vore prøvelser. □

Forslag til besøgslærerinder

1. Du eller den søster, I besøger, kan eventuelt fortælle om en oplevelse, hvor I blev påvirket ved at studere i skriften.

2. Tal om nogle måder, hvorpå vi kan opbygge en vane, der går ud på at studere regelmæssigt i skriften.

(Se mere om emnet i *Familieaften, Idé- og håndbog*, s. 20-23, 206).

ANITA M. FEE

Tegn på håb

Hun var generet. Jeg var udadvendt. Hvorfor fik hun så al opmærksomheden? Dette spørgsmål må have gået gennem mit hoved millioner af gange hver søndag i mine tidlige teenageår. Donna Gilliam var i min bikubeklasse. Hun var en stille, smuk pige, hvis forældre var døve. Derfor kendte hun tegnsprog til fuldkommenhed. Alle de voksne syntes, at det var så sødt. Hun oversatte ved Unge Pigers møder, og mødrene græd. Hun oversatte ved alt. Og alle, undtagen jeg, blev tilsyneladende dybt rørt.

Det var på et tidspunkt i mit liv, hvor jeg var selvisk, ønskede opmærksomhed og ville være i centrum. Men at konkurrere med Donna var umuligt. På sin egen tilbageholdne måde fandt hun og hendes familie en særlig plads ved vore møder og i wardsmedlemmernes hjerter. Ikke desto mindre fortsatte min jalousi.

En måned efter min 14-års fødselsdag kom min mor ud for en alvorlig bilulykke. Selv om hun ikke døde, var hun blevet alvorligt såret. Hun måtte blive på hospitalet i stræk i halvanden måned. Ulykken skete i november, og det gik snart op for os, at vores mor måtte tilbringe julen på hospitalet. Da det var vigtigt at medtage hende i alle de familieaktiviteter, vi kunne, betød det, at vi skulle tilbringe julen på hospitalet.

De andre i min familie så frem til denne jul som værende en „særlig oplevelse" eller i højere grad en udviklende oplevelse. Jeg anså den for simpelthen forfærdelig.

Jeg var ikke nogen særlig åndelig styrke for min familie juleaften. Jeg isolerede mig selv i hospitalsværelsets hjørne og sad bare der og havde medlidenhed med mig selv. Vi så alle blot på hinanden, gjorde os parat til at åbne julegaverne, men på en eller anden måde manglede den sædvanlige forventning og spænding.

Det var på dette tidspunkt, at Donna kom ind.

„Hej, søster Fee," sagde hun stille til min mor, da hendes forældre kom ind bag hende. „Vi kommer blot et øjeblik. Vi tænkte, at vi ville synge."

Vi så alle overraskede op. Hendes forældre var døve! Hvordan skulle de kunne synge? Jeg lagde mine gaver til side og så op med interesse. I betragtning af min jalousi over for Donna var jeg ikke just lykkelig over, at de skulle synge, men jeg lyttede alligevel.

Jeg var slet ikke forberedt på de følelser, der brød ud inden i mig, da jeg lyttede til deres blide stemmer synge „Stille nat". Deres hænder bevægede sig i ens bevægelser, som fortalte om Kristusbarnet og himmelsk fred. Tårerne løb fra mine øjne, selv om jeg prøvede at kontrollere dem. Jeg hørte min mors blide gråd fra hospitalssengen. Donnas øjne var også fyldt med tårer. Det stod kun alt for tydeligt for mig, at jeg havde været uretfærdig mod hende.

Da sangen var slut, lod de hænderne hvile ned langs siden. Vi så alle på hinanden, overvældet af følelser. Så gik de, lige så stille, som de var kommet. Jeg overvejede den nye forståelse, jeg havde fået, stadig siddende i mit hjørne. Hvorfor havde jeg været jaloux på hende? Hun havde et meget specielt talent. Hun og hendes familie havde bragt en særlig ånd til vores jul, havde ændret den fra en trist jul til en fest med fornyelse og håb. Ånden forsikrede mig om, at min mor ville blive rask. Ånden fik mig også til at indse, at jeg også havde talenter.

Ved denne lejlighed lovede jeg mig selv, der i hospitalsværelset, at jeg ville arbejde med mine egne talenter og holde op med at være jaloux på andre. I bevidstheden om dette mål fandt jeg fred med mig selv. Sangen lød blidt i mit sind: „Stille nat, hellige nat."

Alt var fred i mit hjerte. □

ILLUSTRERET AF MITCHELL HEINZ

TERRY J. MOYER

En stemme i tågen

Det var juleaften. Dan Lytle havde kørt fire og en halv time alene i sin bil gennem den tykke californiske tåge. I fire og en halv time havde han fulgt den samme hvide bil med den samme grønne og hvide nummerplade gennem den samme uendelige tåge.

Dan havde ikke været så træt siden sin mission. Men han havde en diamantring i sin lomme, og i San Leandro var der en pige, som ventede på ham. Dan regnede med, at der var mindst 3 timers kørsel endnu, før han kunne sætte ringen på Callies finger.

Det ser ud til at blive en lang nat, sagde han til sig selv, da han og tusinder af andre bilister hastede gennem tågen.

Dan drejede på radioen for at finde noget julemusik, der kunne hjælpe med at få timerne til at gå. Er det ikke mærkeligt, tænkte han, hvordan bilradioen om natten af og til kan hente radiostationer fra den anden side af landet – og hvordan den på andre tidspunkter kun kan bringe støj. Han slukkede radioen.

Endnu en time kørte Dan gennem en tåget verden, hvor han bogstavelig talt ikke kunne se andet end bagenden af en hvid bil med grøn og hvid nummerplade. Det var en anstrengende, trættende kørsel, der krævede al ens opmærksomhed. Så kom der en lille, stille indskydelse i hans sind: „Dan, træk ud i den højre kørebane og sæt farten ned."

Sæt farten ned? Hvorfor? Gik det ikke bare godt med alle de andre biler og lastbiler, der for gennem den tykke tåge, som om det ikke var noget problem for dem, at sigtbarheden kun var omkring 3 meter?

Desuden var det sent. Selv om han holdt sin nuværende fart, kunne Dan nok ikke regne med at åbne æsken med ringen, før denne tågede juleaften var blevet en tåget juledag.

Dan spekulerede. Havde Ånden virkelig advaret ham? Eller var det blot en normal tanke i et forsigtigt sind? Kunne han ikke bare fortsætte med den samme fart som alle andre? Var det virkelig så vigtigt, at han trak ud i højre side og satte farten ned?

Tilskyndelsen kom atter: „Dan, hvis der skete en ulykke på motorvejen, ville du ikke have nogen mulighed for at standse i tide: Du ville køre lige ind i vraget. Du bør virkelig trække ud i højre side og sætte farten ned."

Dan Lytle havde lært, at han aldrig skulle ignorere Åndens tilskyndelser. Modvilligt gjorde han tegn, trak ud til siden og satte farten ned. Den hvide bil med den grønne og hvide nummerplade fortsatte med samme fart og blev øjeblikkeligt opslugt af den uigennemtrængelige tåge.

Bedre sent end aldrig, tænkte han bedrøveligt. Han regnede ud, at med den nye fart ville han sandsynligvis være på vej længe endnu.

Dans tanker gik til en historie, som en af hans yndlingsbiskopper havde fortalt ham, noget som skete på en anden juleaften for mange år siden. Hans biskop have været soldat, midt i rekruttiden. Det havde set ud som om, der ikke var nogen juleorlov – det så ud som om, at menig Benjamin Clark måtte tilbringe julen langt fra sine venner og kære.

Så i sidste øjeblik kom den velkomne ordre: Syv dages juleorlov, begyndende straks.

Det havde været for sent for Ben at reservere plads i flyet – for sent at nå bussen fra Monterey i Californien. Det havde været for sent at køre hjem sammen med andre kirkemedlemmer fra lejren – for sent at gøre noget som helst andet end at gå op på motorvejen og prøve at få kørelejlighed hos en af de forbipasserende bilister.

En lastbilchauffør ved navn „Red" med en lastfuld af ca-

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

liforniske produkter havde taget Ben op og kørt ham østpå ind i Nevada. Ben havde med sin baryton istemmet Reds irske tenor, og de havde sunget alle de julesange, de hver især kendte.

Og så i Nevada havde han stået i kulden meget længe og ventet på en kørelejlighed nordpå og hjem. Der var aldrig særlig meget trafik på denne strækning – og så sent en juleaften ...

Men til sidst havde han set lygterne fra en bil skinne gennem mørket, den sagtnede farten, standsede og samlede ham op. Heldigvis skulle de samme vej og de sagde, at de ville køre næsten hele vejen til hans hjemby.

Dan huskede, hvordan biskoppen beskrev det, der skete herefter: Det var ikke før både den unge soldat og hans taske var placeret på bagsædet, det gik op for ham, at de tre unge mænd på forsædet var berusede – og blev stadig mere berusede. De havde tilbudt Ben noget at drikke fra deres flaske og var blevet fornærmede, da han afslog.

Den unge soldat på bagsædet var blevet urolig. Føreren havde været alt for beruset, bilen kørte alt for hurtigt, bilradioen spillede alt for højt. En følelse af mørke, af bange anelser havde fyldt Bens sind, da han overvejede situationen.

Til sidst sagde han det: „Vær rar at standse! Jeg vil af!"

Svaret havde været en høj latter fra forsædet. „Du bliver her, lille soldat, for vi standser ikke for nogen eller noget."

Kilometervis havde Ben med frygt lyttet til lyden af dæk på motorvejen, lyden af høj musik fra radioen, den letsindige tale og høje latter fra forsædet. Han havde udholdt den stærke lugt af cigaretrøg og billig whisky.

For hver kilometer blev han mere og mere bange for sit liv. I sin frygt begyndte han at bede. „Himmelske Fader, jeg er i alvorlige vanskeligheder, og jeg kan ikke se, hvordan jeg kan komme ud af det. Hjælp mig. Beskyt mig og bevar mit liv. Himmelske Fader, jeg er bange, og jeg har virkelig brug for din hjælp ..."

Dan huskede biskoppens nøjagtige ord: „Og så var der kommet en meget stille, meget fredfyldt tilskyndelse til mig, som fortalte mig, at jeg skulle lægge mig ned på gulvet i bilen og lægge min tunge taske over mig."

Han gjorde det øjeblikkeligt. I den snævre plads mellem forsædet og bagsædet, var Ben krøbet sammen, han havde kilet sig omhyggeligt ned og trak tasken hen over sin ryg. Så havde han lagt panden ned mod gulvet og hænderne over hovedet.

Nogle få øjeblikke efter var det som jordens ende. Der var lyden af hvinende dæk, den løbske bils vilde svingen – og stødende og skurrende slag af to køretøjer, der med høj fart stødte ind i hinanden.

Længe efter var den unge sidste dages hellige soldat atter kommet til bevidsthed. Han fandt sig selv i en sort verden, hvor han ikke kunne bevæge hverken arme, ben eller hoved. Det havde været som om, der ikke fandtes op eller

ned, ikke venstre eller højre, intet, der kunne hjælpe ham med at orientere sig. Intet havde bevæget sig i den døde bil – undtagen lugten af benzin og opkastet whisky – lugten af pludselig død i det, der før havde været forsædet.

Måske gik der en time, før en stor lastbil var standset ved det afsidesliggende ulykkessted. To lastbilchauffører havde sendt bud efter hjælp via radio til politiet, idet de ikke regnede med, at nogen i bilerne havde overlevet en så total ødelæggelse.

Men politiet opdagede noget andet. Sammen med det døde ægtepar i den ene bil og de tre døde teenagedrenge i den anden, havde de fundet og dernæst reddet menig Benjamin Clark.

„Unge mand," sagde den ene af betjentene, „du er ikke særlig god til at vælge dem, du tager på stop med, men jeg antager, at der er nogen, der passer på dig og beskytter dig. Jeg håber, at du gør noget godt med dit liv, fordi det skylder du ham. Det kan kun være Gud der har reddet dig i nat uden at du har fået så meget som en skramme."

Hvad nu, hvis biskop Clark ikke havde været i harmoni med Ånden denne juleaften for så længe siden? tænkte Dan Lytle. Eller hvad nu, hvis han havde ignoreret tilskyndelsen?

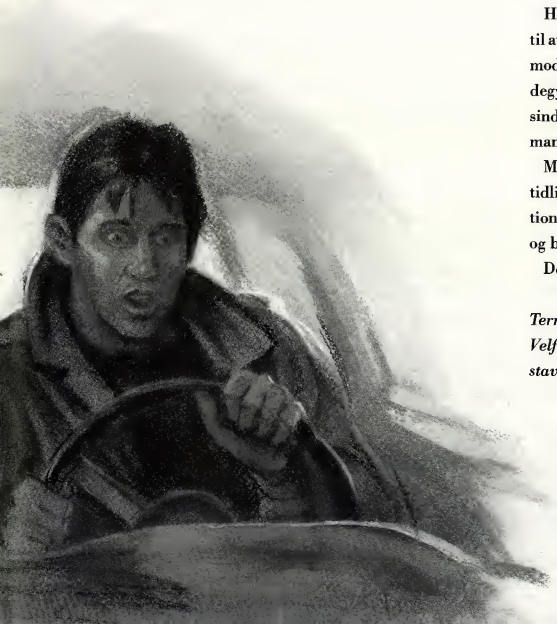

Dan Lytle så anspændt ind i tågen.

Og så, med ét så han i tågen det røde lys fra bremselygter. Der sås flere lys på kørebanen, sammen med politibilernes blinklys. En politibetjent, der gik mellem kørebanerne med de nu standsede biler, videregav dette budskab: „Der er sket en frygtelig ulykke længere fremme – masser af biler og lastbiler er involveret i en stor ulykke. Vær tålmodig – vi prøver at rydde én kørebane, så I kan komme forbi."

Det tog lang tid for de fire kørebaner med biler, der skulle nordpå, at komme ind i én kørebane. Dans bekymring for ulykkesofrene blev til vantro og så til næsten væmmelse, da han blev vinket forbi det massive ulykkesområde.

Han så ødelagte biler, maste lastbiler, ambulancer, politibiler, ambulancefolk – og ubevægelige menneskelegemer, dækket af tæpper ved vejsiden.

Mens Dans bil langsomt kørte forbi vragene, talte han de ødelagte køretøjer – 10 ... 20 ... 30. Hvor mange flere mennesker måtte der ikke være, der denne juleaften i bedste tilfælde blev forsinket, i værste fald døde på motorvejen?

Og der: nummer 41. En rædselslagen Dan Lytle genkendte det, der engang havde været en hvid bil med grøn og hvid nummerplade – nu var den mast imellem vrag nummer 40 og nummer 42.

I timevis fulgte jeg den bil, tænkte Dan. I timevis – indtil Ånden sagde til mig, at jeg skulle trække ud og sætte farten ned.

Hvad nu, hvis jeg ikke havde været i harmoni med Ånden til at modtage denne advarsel? Eller hvad nu, hvis jeg havde modtaget advarslen og så havde ignoreret den? Han fik kuldegysninger ved tanken. Dan forstod nu bedre end nogen sinde før, det princip, som hans biskop havde lært for så mange år siden.

Med den massive ulykkesscene bag sig genoptog Dan sin tidligere langsomme fart. Han tændte radioen, og fra en station mange kilometer væk lød der julemusik, klart, smukt og beroligende.

Der var ikke det mindste spor af støj. □

Terry Moyer, en ledende personalemedarbejder i Kirkens Velfærdsafdeling, bor i Butler 8. ward i Salt Lake Butler stav.

RICHARD TICE

De hellige fra Si

Hvis man kører fra nord til syd gennem byen Singapore, en køretur på omkring 5 km, kommer man forbi et halvt dusin luksushoteller, 11 imponerende indkøbscentre, adskillige parker med træer, mange kontorbygninger og boligblokke. Turen viser hvor moderne Singapore er. Det er ligeledes imponerende at køre forbi fem moskeer, to kinesiske buddhisttempler, tre indiske templer – to hindutempler og et sikhtempel – samt seks kristne kirker på samme tur. Af og til er flere forskellige religioner repræsenteret inden for ganske kort afstand af hinanden.

Disse omstændigheder peger på to karakteristiske ting i denne tidligere britiske koloni med 2.640.000 indbyggere: forskelligheden og den fredelige sameksistens af så mange religioner og etniske grupper. I 1989 berettede en lokal avis f.eks., at buddhisterne udgjorde 28,3% af befolkningen, de kristne 18,7%, islam 16%, taoister 13.4%, hinduer 4.9% og folk uden religion 17.6%. Mange nationer i nærheden af Singapore oplever spændinger mellem forskellige etniske og religiøse grupper. Men Singapore har stort set undgået disse problemer. Selv med denne forskellighed i religion, „er det et nationalt særpræg, at racerne og kulturerne kommer godt ud af det med hinanden," siger Ho Ah Chuan, distriktspræsident i Singapore.

Denne forskellighed og harmoni ses også i Kirken her. Da f.eks. det nye slægtshistoriske center åbnede sidste år, tog broder Rajamohan, en inder, ivrigt plads ved en mikrofilmlæser for at se, hvilke slægtshistoriske optegnelser, der var tilgængelige. „Jeg har mange forfædre, som boede i Sydindien," siger han. „Nu kan jeg endelig begynde at finde deres optegnelser." Den kvinde, der hjalp ham, var kineser. Hun vidste en masse om kinesiske slægtshistorier, men næsten intet om indiske optegnelser. Hun gjorde dog så meget, som hun kunne, for at vise sin ven, hvordan man bruger læseskærmene, og hvilke optegnelser der er tilgængelige fra Indien. Da den første optegnelse kom til syne på læseskærmen, udbrød broder Rajamohan: „Åh nej! Det er altsammen på hindi. Skal jeg nu også til at lære hindi?" De fleste indere i Singapore taler tamil, et sprog, der er almindeligt i Sydindien og på Sri Lanka.

Ved den kinesiske grens konference i Singapore distrikt, taler præsident Ho ved nadvermødet. Han fortæller et kinesisk folkeeventyr og erstatter den kloge mand med en grenspræsident: Grenspræsidenten råder en mand, som klager over sit lille, overfyldte etværelses hjem, til at flytte anden, grisen og koen ind sammen med familien. Efter nogle få måneder med vild forvirring, råder præsidenten til sidst manden til at lade dyrene bo udenfor, og manden bliver så taknemmelig, at han aldrig klager igen. Det er interessant at bemærke, at præsident Ho, såvel som hans rådgivere, Tan Su Kiong og Francis Tan, som også taler ved konferencen, ikke kommer fra Kina, selv om de er kinesere.

Kineserne udgør omkring 75% af befolkningen i dette ørige, men de taler mange forskellige dialekter. I skolen lærer alle kineserne mandarinsproget. Alligevel er det stadig mange menneskers andet sprog. Kineserne lever fredeligt sammen med malajer, indere, indonesere, koreanere, japanere samt europæere og amerikanere. Alle skoleelever lærer engelsk, det officielle sprog for alle etniske grupper.

ingapore

FOTO: HUANG BEE TAN

ØVERST: DISTRIKTSPRÆSIDENT HO AH CHUAN SKAL IMØDEKOMME BEHOV HOS MEGET FORSKELLIGE MEDLEMMER. NEDERST: EN POLITIBETJENT, FRANKIE PNG, HAR VÆRET ET GODT EKSEMPEL FOR SIN FAMILIE OG ARBEJDSKAMMERATER.

De fleste af den kinesiske grens medlemmer taler også godt engelsk. (De andre fire grene i distriktet er engelsktalende). Foruden engelsk lærer malajerne også malajisk, og inderne lærer tamil. Stort set vokser alle i Singapore op og taler to eller tre sprog, hvilket er nødvendigt for at kunne begå sig i en befolkning med så store forskelle.

Kirken i Singapore er lille, men stærk. Ældste Ezra Taft Benson indviede Singapore til evangeliets forkyndelse den 14. april 1969. Sydøstasiens mission blev, under ledelse af præsident G. Carlos Smith, dannet den 1. november 1969 med hovedsæde i Singapore. Det største antal missionærer, der har virket i Singapore, kom dette år, og i januar 1970 blev grenen delt. Mange af de hellige blev medlemmer på dette tidspunkt. Francis Tan mødte f.eks. missionærerne i marts 1969 og blev døbt tre måneder senere.

I 1970 købte Kirken en grund på Bukit Timah Road, og den første kirkebygning blev færdig i 1973. På grund civile og religiøse lederes kritik af Kirken begrænsede regeringen antallet af udenlandske missionærer til to fra hver religiøs gruppe. Denne regel blev i 1988 lempet, så der kunne være 10 udenlandske missionærer i landet.

Alligevel har 80'erne været år med store ændringer for Kirken i Singapore. Nytårsdag i 1980 blev Singapore-missionen dannet og distriktet begyndte i højere grad at anvende Kirkens fulde program. I 70'erne havde flere medlemmer gået på Brigham Young universitetet, enten i Provo eller i Laie på Hawaii, og ved egen erfaring lært, hvorledes Kirken virker på wards- og stavsniveau. Præsident Ho fik f.eks. sin magistergrad fra BYU. I 80'erne var der således mange erfarne ledere. Flere fra Singapore er desuden be-

FOTO: RICHARD TICE, MED MINDRE ANDET ER NÆVNT.

gyndt at tage på mission. I 1987 fik Kirken tilladelse til at købe flere grunde. I dag er der 1142 medlemmer i fem grene, der mødes i tre kirkebygninger.

De lyse kirkebygninger i Singapore er særligt smukke. De lyser i solen, som om de lige var blevet vasket (det regner 15-25 cm om måneden i Singapore, og byen ser altid ud, som om den lige er blevet skrubbet). På trods af at byen har talrige høje, smukke og moderne bygninger, er kirkebygningerne en kilde til stolthed for medlemmerne.

De to ting, der lægges størst vægt på i Singapore distrikt, er genaktivisering og missionering. Den tålmodighed og kærlighed, der ses i dette arbejde, er måske grunden til, at så mange af de oprindelige medlemmer stadig er aktive. Nogle gange har medlemmernes indsats resulteret i dåb. Ruby og Vincent Goh fra Singapore gren er et eksempel herpå.

Ruby blev døbt i 1969 sammen med ni andre i hendes familie. Men hun blev hurtigt inaktiv. Hun siger: „I 1973 giftede jeg mig med et ikke-medlem, som førte et aktivt socialt liv. En aften, da jeg kørte hjem, kørte en bil ind i vores. Jeg blev slået bevidsløs. Min mand blev dræbt på stedet. Det tog mig omkring et år at komme mig over choket. Jeg begyndte alvorligt at overveje at komme tilbage til Kirken."

I 1979 mødte hun Vincent Goh i en bank, hvor de begge arbejdede, og de blev gift i 1982. I mellemtiden, i 1980, arrangerede en af Rubys søstre, at hjemmelærerne kom regelmæssigt. Ruby begyndte at komme i Kirken med mellemrum, og Vincent gik med hende nogle få gange. Efter de var blevet gift, blev Ruby, med opmuntring fra sin mand og sine venner i Kirken, helt aktiv.

I 1985 stod Vincent imidlertid over for et problem på sit arbejde: „Jeg vidste, at Kirkens medlemmer kunne gå til deres ledere for at få hjælp til at løse vanskelige problemer. Selv om jeg ikke var medlem, gik jeg til grenspræsidenten og forklarede min situation. Han hjalp mig med at få mod til at ordne sagen. Problemet blev løst til alles tilfredshed. Omkring dette tidspunkt læste jeg i lektiehæftet *Familiefor-*

YDERST TIL VENSTRE: BEDOK GRENENS MEDLEMMER VED ET NADVERMØDE. TIL VENSTRE: DE HELLIGE FRA SINGAPORE ER STOLTE AF DERES KIRKEBYGNINGER, SOM F.EKS. DENNE I BUKIT TIMAH. NEDERST: JOSEPH GOH OG HANS FAMILIE HAR LÆRT MEGET AF HANS KAMP MOD KRÆFT.

hold om at leve ved Ånden. Jeg besluttede mig til, at jeg skulle ændre mig, og jeg blev døbt det år."

Ruby beskriver sine følelser således: „Ved Vincents dåb følte jeg Ånden stærkere end nogen sinde før. Det var, som om jeg blev gift med en ny mand, selv om vi allerede var gift. Og jeg følte mig som en ny brud. Jeg kunne slet ikke rumme min lykke."

En del af medlemmernes styrke kommer af det ansvar, de har for at forkynde evangeliet. I Singapore er det begrænset, hvor meget man må gå fra hus til hus og banke på døre, holde gademøder osv. Derfor virker missionærerne og de ægtepar, som frivilligt tjener i Kirken her, som støtte for grenens medlemmer. De styrker medlemmerne, kontakter mindre aktive og hjælper til, hvor de anmodes derom af Kirkens ledere. Medlemmerne er ansvarlige for at introducere andre for evangeliet.

Seminar- og institutprogrammerne har hjulpet meget i forbindelse med at skaffe missionærer og med at styrke medlemmerne. Richard Ang, områdeleder for Kirkens uddannelsessystem, beretter, at eleverne har bedt om at få seminar dagligt. I juli 1986 begyndte 30 elever at mødes 5:45. Tidlig-morgen-institut begyndte i januar 1988. Da offentlig transport ikke begynder før kl. 6:00 om morgenen, skiftes præstedømmets kvorummer til at sørge for transport og morgenmad. Den første seminargruppe blev færdig i 1987. Alle de lokale missionærer i de senere år har deltaget i seminar- og institutprogrammet. I øjeblikket tjener 11 missionærer fra Singapore i deres eget land.

Barbara Hong, som deltog i den første tidlig-morgen seminarklasse, siger: „Mine forældre, som ikke er medlemmer, var, ligesom så mange andre, ikke særlig glade for kurserne. De føte, at disse daglige religionskurser ville gå ud over vores skolearbejde. Men vi beviste, at kurserne hjalp os med at lære. Vores forpligtelse blev større. Lærere og klassekammerater var imponerede. Mine forældre begyndte snart at opmuntre mig til at være med."

En formodet hindring for missioneringen har i virkelig-

heden vist sig at være en velsignelse. Alle 19-årige mænd skal tjene mindst to år i militæret. I Singapore lægger man meget vægt på uddannelse, så de fleste mænd får også en eller anden form for højere uddannelse. Hvis de skal udføre en mission, er de unge mænd 23 år, når de begynder eller vender tilbage til deres uddannelse. Det har dog ikke standset dem. De ekstra 2 år som missionærer har heller ikke påvirket deres mulighed for at komme ind på skolerne. De år, det tager i militæret, har gjort, at missionærerne er mere modne og hengivne. Det har været betydningsfuldt, fordi mange medlemmer fra Singapore har hjulpet med at styrke Kirken i andre lande.

Indvielsen af Manila-templet i Filippinerne i 1984 har også styrket medlemmerne i Singapore. Edward og Lois Bacon, tidligere slægtshistoriske konsulenter i Singapore 2. gren, beretter, at distriktet har planlagt en tempeltur hvert år. Efterhånden som forståelsen af formålet med templet er øget, er deltagelsen ligeledes blevet større. Omkring 20 tog med på den første tur, den eneste dette år. Nu tager medlemmerne på to årlige ture, som bliver arrangeret af en af grenene, og der er som regel 20 eller flere deltagere.

Levestandarden i Singapore er en af de højeste i Asien. Byen er et center for handel og industri. Den har en toldfri havn – den fjerdestørste havn i verden og den største, når det drejer sig om den mængde gods, der udskibes. Den internationale lufthavn regnes af luftselskaber for virkelig god. Selv om en returbillet til Manila er dyr, er der mange medlemmer, som har været i stand til at tage turen til templet. Mange ægtepar er blevet beseglet, og de hellige er også begyndt at udføre tempelordinanser for deres forfædre.

Selv om offentlighedens syn på Kirken til tider har været negativ, så er det ved at ændre sig. Medlemmerne vinder respekt for det gengivne evangelium ved stille at stå fast ved deres værdinormer i frivilligt arbejde og på arbejde. Helen Ho, hjælpeforeningspræsidentinde i en gren, virker som formand for kvindernes komité i Yuhua valgkreds (et distrikt med mere end 50.000 vælgere). Komiteen i hver

YDERST TIL VENSTRE: BESØGENDE I KIRKEN I BUKIT TIMAH VED ET ÅBENT HUS. TIL VENSTRE: DISTRIKTET I SINGAPORE LÆGGER MEGET VÆGT PÅ MISSIONERING OG GENAKTIVISERING. NEDERST: SEMINARELEVER SOM BARBARA HONG (TIL VENSTRE) OG FELINA KHONG BEVISTE, AT SEMINAR HAR HJULPET I DERES SKOLEARBEJDE.

valgkreds organiserer kulturelle og uddannelsesmæssige aktiviteter for kvinder. Disse bliver normalt afholdt om søndagen. Helens komité flyttede dog deres aktiviteter til om lørdagen, da hun forklarede det, hun troede på vedrørende sabbatten. Helen bliver undskyldt fra at deltage i de aktiviteter, der stadig afholdes om søndagen.

En omvendt, politibetjent Frankie Png, tilsluttede sig Kirken for lidt mere end et år siden. Han siger: „I begyndelsen prøvede mine kolleger at få mig til at føle mig dårligt tilpas. Men jeg prøvede hele tiden at være tålmodig og opmuntre dem til at leve på en bedre måde. Jeg opmuntrede også mine muslimske venner til at efterleve deres religion bedre. De fleste respekterer min tro nu." På grund af hans gode eksempel blev hans mor og bror for nylig døbt.

De hellige i Singapore er blevet prøvet på måder, som er fælles for os alle, såvel som på måder, der er særlige for deres situation. Joseph Goh, grensassistent i Bedok gren, har, med hjælp fra sin hustru Jemmie og sine to børn, kæmpet sig igennem to tilfælde af kræft. I 1987 opdagede Joseph en svulst på sit venstre ben. Han fortæller: „Jeg havde spillet fodbold og det gjorde lidt ondt, når jeg gik. Da smerten ikke forsvandt, insisterede min kone på, at jeg gik til læge. Røntgenbillederne viste, at der var en tumor. Lægen sagde senere, at han måske måtte amputere benet, hvis svulsten gik ind i knoglen. Men vi huskede den præstedømmevelsignelse, jeg havde fået aftenen forinden. Deri fik jeg løfte om, at jeg ville komme til at gå igen."

Ved operationen blev svulsten med held fjernet, og dernæst fik Joseph strålebehandling i tre måneder. „Jeg måtte igen lære at holde balancen og at gå. Vores syv-årige søn, Kelvin, bad hver dag for mig og holdt mig ofte i hånden for at trøste mig. Jeg blev rask i tide, til at jeg kunne døbe ham. Jeg var bekymret for at falde under dåben, fordi jeg ikke kunne lægge vægten over på benet, men det hele gik glat."

I januar 1988 viste røngtenbilleder så hvide pletter på hans venstre lunge. Han fik kemoterapi i 6 måneder, og mistede alt sit hår. På grund af at hans immunsystem svække-

des, måtte han gennem mange sygdomme, deriblandt skoldkopper. Til sidst forsvandt alle pletterne, med undtagelse af en. Den resterende plet kontrolleres nøje. Joseph var i december rask nok til, at hele familien kunne rejse til templet i Manila for at blive beseglet.

Jemmie, der virker som førsterådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet, siger: „Disse oplevelser lærte os at bede med oprigtighed. Jeg havde ikke før rigtig vidst, hvad sorg var, eller glæde. Jeg lærte en masse af Joseph om tro: han gav ikke Gud skylden, han beklagede sig ikke. Den anden omgang af kræft var meget frustrerende. Men under en bøn, kom der nogle ord til mig: ‚Jeg ved, hvad jeg gør,' og så vidste jeg, at jeg måtte stole på Gud."

Joseph tilføjer: „Problemerne bandt os sammen. Gennem vore prøver følte jeg den kærlighed, min hustru og mine børn har til mig, og jeg elskede dem endnu mere. Jeg tror, at Herren ønsker, at vi skal lære at være mere tålmodige og vide, hvor meget mennesker lider, så vi kan være mere barmhjertige og forstående."

Historien om Sukiman Abraham, der virker som missionsleder i Clementi gren, giver os en idé om de udfordringer, der er enestående for Singapore. Sukiman tilhørte en ikke-kristen religion. Hans forældre, som er født i Indonesien, flyttede til Singapore før 2. verdenskrig. Da Sukiman var ung, gik han til gudstjeneste sammen med sine forældre og studerede sin religion.

Selv om hans forældre var hengivne i deres religion, tillod de, at Sukiman gik i en skole, hvor der blev undervist af sidste dages hellige. En lørdag spillede han basketball med nogle sidste dages hellige, som inviterede ham i kirke. Han kom næste dag. Han siger: „Jeg lærte lidt om det gengivne evangelium og fik et eksemplar af Mormons Bog. Jeg begyndte at læse den på vejen hjem. Jeg begyndte at få flere lektier om ugen. Min far skældte mig ud og smed mine skrifter væk. Min mor bad mig om at bruge nogen tid på at overveje, hvad det var jeg gjorde. En måned efter besluttede jeg mig til at blive døbt."

Sukimans forældre bad ham om at rejse. I to måneder havde han ikke noget hjem, indtil han kom ind i hæren.

FOTO: HUANG BEE TAN

ØVERST: MEDLEMMERNE, ALVIN LAI OG MARLENE LAU DELTAGER I EN AF KIRKENS AKTIVITETER.
NEDERST: HELEN HO, I MIDTEN, HOLDER MØDE MED MEDLEMMERNE AF EN LOKAL KVINDEKOMITE, HVORI HUN ER FORMAND.

Efter nogen tid tænkte hans forældre atter over det, og hans mor bad ham om at komme hjem. Han færdiggjorde sin tjeneste i militæret, og arbejdede så med shipping. I 1982 døde hans far. „Mens han var døende," mindes Sukiman, „bad han mig om at tage mig af min mor, selv om jeg var kristen. Jeg blev hovedforsørger for hende og resten af familien. Jeg ønskede at komme på mission, men i mine forældres tro, er det, at forlade sin mor, ikke god opførsel af en kærlig søn. En nat i 1985 kom svaret i bøn: ‚Tag blot af sted, og jeg vil tage mig af hende.' Så tog jeg af sted. Herren sørgede for min familie. De havde det godt, da jeg kom hjem."

„Min mor og jeg har det godt sammen, og hun besøger mig ofte. Hun ved, at evangeliet har gjort mig til et bedre menneske og til en mere lydig søn."

Singapore er helt bestemt et mikrosamfund af alle Sydøstasiens etniske grupper, kulturer, sprog og religioner. Frem for alt viser medlemmerne i denne lille nation, at evangeliet er for alle Guds børn.

„Evangeliet giver os en bedre forståelse af, hvad livet skal bruges til," siger Francis Tan. „Det hjælper os med at blive som vor himmelske Fader. Det hjælper os med at nå vore muligheder, at hjælpe med at tjene og styrke hinanden. Vi opgiver alle nogle traditioner, når vi tilslutter os Kirken, men vi bliver del af en verdensomfattende kirke. Vi er i sandhed ikke længere fremmede, men medborgere. Singapore er et eksempel på dette sammenhold. Broder- og søstersammenhold er at drage alle ind som Guds husfæller." □

Richard Tice, som besøgte Singapore for at lave denne artikel, bor i Kearns Walnut Hills ward i Kearns West stav i Utah.

Singapore mission

Selv om Singapore er et lille land, er dets indflydelse i Sydøstasien langtrækkende. På grund af landets centrale beliggenhed, dets varierede befolkning og dets økonomiske og handelsmæssige styrke, virker det som porten til mange af de lande, der ligger rundt omkring det. Singapore er således et naturligt hovedsæde for evangeliets vækst i store dele af Sydøstasien. Singapore mission omfatter 20% af verdens befolkning. Foruden Singapore omfatter missionen Indien, Sri Lanka, Malaysia og Indonesien. De ægtepar, der kaldes til missionen, rejser frem og tilbage mellem Singapore og andre lande for at bistå Kirkens grene og distrikter. Især præsident Robert W. Houghton tilbringer meget af sin tid i andre lande med at lede konferencer og vejlede medlemmerne. Han rejser til Indien 4-5 gange om året, til Sri Lanka 4 gange årligt, til Malaysia hver anden måned og til Indonisen to eller flere gange årligt. Herunder er en kort statistisk beretning om Kirkens enheder i missionen:

Indien: 3 distrikter, 9 grene, 729 medlemmer. Lederne er hovedsageligt indere.

Indonesien: 3 distrikter, 17 grene, 4248 medlemmer. Lederne er indonesere.

Malaysia: 1 distrikt, 3 grene, 277 medlemmer. Lederne er hovedsageligt malajer.

Singapore: 1 distrikt, 5 grene, 1142 medlemmer. Lederne er fra Singapore.

Sri Lanka: 1 gren, 135 medlemmer. Lederne er fra Sri Lanka.

SKOVENE NÆR JOSEPH SMITH SEN.'S GÅRD GAV IKKE ALENE MATERIALER TIL OPRETHOLDELSE AF LIVET, DE BERIGEDE OGSÅ FAMILIENS ÅNDELIGE LIV. I SKOVEN PÅ FAMILIEN SMITHS EJENDOM VAR DER ET STILLE STED, „HVOR MEDLEMMERNE AF FAMILIEN HOLDT AF AT GÅ HEN OG BEDE."

FOTO: LEE V. KOCHENDERFER; MALERI AF GREG K. OLSEN (VELVILLIGT STILLET TIL RÅDIGHED AF WILLIAM OG SUSAN HORSLEY).

Den hellige lund

DONALD L. ENDERS

Da Joseph Smith var dreng, underviste præsterne i de ledende protestantiske kirker i, at Gud ikke længere talte til menneskene. De påstod, at kommunikationen fra himlen var ophørt ved apostlenes død, at Bibelen indeholdt Guds ord til mennesket, og at der ikke ville blive givet flere åbenbaringer.

Men Gud havde ikke glemt menneskeheden. En smuk dag i foråret 1820 viste Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, sig personligt for den unge Joseph Smith i en skov nær hans families gård i det vestlige New York. Denne begivenhed var indledningen til genoprettelsen af evangeliet, der ikke havde været at finde på jorden i århundreder, og dermed oprettedes tidernes fyldes uddeling.

Familien Smith flyttede fra Connecticut River Valley i det østlige Vermont til det vestlige New York i 1816. De bosatte sig i Palmyra, en fremgangsrig landsby i det gode hvedeland i Genesee County.

Omkring to år efter at familien Smith var kommet til Palmyra, byggede de en bjælkehytte ca. 3 km syd for landsbyen på Stafford Road for at kunne være tæt på det 40 hektar store landområde, der var rigt på tømmer, og som de på dette tidspunkt forhandlede om. Før de underskrev skødet på landområdet i midten af 1820, fik de tilladelse af dets ejere til at begynde at rydde området. Mellem 1819 og 1825 fik de ryddet 24 hektar skov. Af dette ryddede område skabte de marker, enge, en have, en frugthave og et sted, hvor de kunne bygge et hjem.

I opbygningen af familien Smiths gård fulgtes det samme mønster, som de fleste andre landfamilier fulgte i begyndelsen af det 19. århundrede, idet de reserverede omkring en tredjedel af deres land til tømmer. Omkring 10 hektar af dette omfattede det meste af de to bakker i den østlige del af ejendommen. Tømmeret fra rød- og hvideg, hvoraf der var i overflod, blev brugt til at fremstille tønder. Familien Smith brugte andre træer til brænde til madlavning og opvarming af hjemmet, samt til kogning af saft til fremstilling af ahornsirup og sukker. Familien Smith solgte ligeledes brænde til naboerne.

Resten af området vest for gården var skov. Dette område omfattede talrige store ahorntræer, som blev tappet for

deres søde saft. De ca. 1500 ahorntræer, som familien Smith tappede, producerede omkring 300 kilo saft hvert år. Det var sandsynligvis fra denne skov, at Alvin, den ældste søn, hentede bøgetømmer til bygning af bjælkehytten. Skoven gav træ til fremstilling af husholdningsredskaber og redskaber til brug på gården samt frugt og nødder til familien og husdyrene.

Skoven på familien Smiths ejendom var mere end et forrådskammer, hvorfra man kunne hente varer til opretholdelse af livet. Skovene berigede også deres åndelige liv. I skoven på familien Smiths ejendom var der et stille sted, hvor medlemmerne af familien holdt af at gå hen og bede.

Efter at familien Smith flyttede fra gården, udvidede senere ejere det dyrkede areal ved at fjerne næsten al skoven fra den østlige ende af ejendommen og nedskære skovarealet mod vest til dets nuværende størrelse på fire hektar. Det er dette smukke område i den vestlige del af ejendommen, der traditionelt æres som den hellige lund – det sted, hvor Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph Smith i foråret 1820.

Joseph, som blev født den 23. december 1805, var kun en dreng, da han modtog sin åbenbaring i skoven. Kilder, der beretter om hans tidlige liv, fortæller, at han fra han var ganske lille havde overvejet sit forhold til Gud. Han var bønsom og søgte også åndelig forståelse ved at studere Bibelen og deltage i religiøse møder. Denne indsats løste imidlertid ikke hans længsel efter at vide, om han var accepteret af Herren og hvilken af kirkerne, hvis der var nogen, der var Guds.

Til sidst blev Joseph overbevist om, at Gud ville svare på hans spørgsmål, hvis han bad til ham i tro. Jakobs brev inspirerede Joseph til at søge guddommelig forståelse gennem bøn. Det var første gang, han bad højt om svar på disse konkrete spørgsmål.

Joseph sagde: „Det var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret 1820" da han bad. Da søndag var den eneste dag i

I DAG ER DEN HELLIGE LUND FORBEHOLDT MENNESKER, DER SØGER STILLE MEDITATION. DER STÅR STADIG TRÆER, SOM VOKSEDE DER PÅ JOSEPHS TID – MANGE AF DEM ER MELLEM 25 OG 30 METER HØJE. DETTE FOTOGRAFI VISER FAMILIEN SMITHS GÅRD MED GRÆNSERNE MOD VEST (1) OG MOD NORD (2) AFMÆRKET. DEN HELLIGE LUND FINDES I DET NORDVESTLIGE HJØRNE (3). DESUDEN SES ÆBLEHAVEN (4) – MULIGVIS DET STED, HVOR MORONI VISTE SIG FOR JOSEPH I 1823, SAMT FAMILIEN SMITHS HJEM (5).

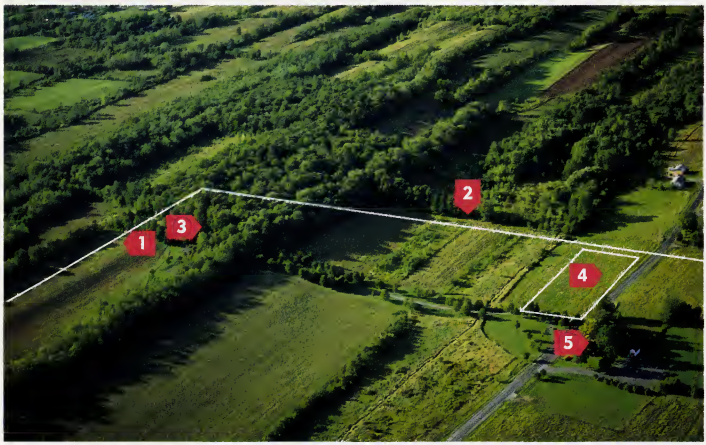

ugen, hvor en bondedreng havde fri fra det strenge forårsarbejde på gården, havde han sandsynligvis valgt en sabbat til at finde et stille og tilbagetrukket sted, hvor han kunne bede. Joseph fortalte senere, at han gik ud for at bede på et sted i skoven, hvor han, hans far og brødre dagen før havde fældet træer. Arbejdet på ejendommen afhang af årstiden, og fældning af træer, for at rydde land, foregik fra sidst på efteråret til først på foråret, når det var tid til at pløje, så og passe afgrøden. Man holdt normalt op med at fælde træer sidst i april. Det var derfor sandsynligvis i løbet af slutningen af marts eller begyndelsen af april, da Joseph søgte Gud i bøn.

Det nøjagtige sted, hvor Joseph bad og fik sit vidunderlige syn er ikke kendt. Det ser ud som om, at Joseph med vilje ikke fortalte om det. Med undtagelse af den specifikke henvisning til Herrens tilsynekomst i templet i Kirtland, afholdt profeten sig gennem hele sit liv fra specifikt at henvise til steder, hvor hellige begivenheder havde foregået. Dette var et resultat af hans respekt for hellige oplevelser.

Skoven i den vestlige del af familien Smiths ejendom blev, af folk, der boede i nabolaget, efter at familien flyttede fra Palmyraområdet, sat i forbindelse med den første åbenbaring. I 1860 købte Seth T. Chapman, som påstod at være en barndomsven af Joseph Smith, det, som havde været familien Smiths gård. Han fortalte senere sin søn, William, at han aldrig havde svunget sin økse mod nogle af træerne i skovområdet i den vestlige del af ejendommen, fordi Joseph havde udpeget dette område som det sted, hvor han havde modtaget sin åbenbaring.

Den hellige lund er et af de sidste overlevende dele af urskoven i staten New Yorks vestlige del. Da området blev købt af Joseph Smith sen. og Alvin, var ejendommen, ligesom det meste af landet i dette område, dækket af en enestående bestand af løvtræer. Mange af træerne var mellem 350 og 400 år gamle. Mange træer i denne gamle skov blev meget store.

Bunden i disse store skove var dækket af mange års løvfald. Den frugtbare jord gav næring til en rig vækst af bregner, græs, vilde blomster, vild kirsebær og kornel. Få skove i den østlige del af De Forenede Stater i 1800-tallet kunne måle sig i størrelse, højde, alder og skønhed med disse træer i det vestlige New York. Naturens skaber havde i sandhed skabt en helligdom, der var Faderens og Sønnens tilstedeværelse værdig.

Halvandet århundrede efter det første syn besidder den fire hektar store skov stadig meget af sin gamle skønhed. Træer, der var store på Joseph Smiths tid, står stadig i denne gamle skov. Mange af dem er to hundrede år gamle og ældre. Jorden under dem dækkes stadig af årstidernes løvfald og fortsætter med at give vækst til sin stadigt fornyende underskov.

Den hellige lund er i øjeblikket sundere, bedre vedligeholdt og smukkere, end den har været i mange år. Kirken har i nogle år haft et projekt, der går ud på at sikre og forlænge dette smukke skovområdes liv, som er helligt for sidste dages hellige. Ny vækst og udplantning af træer udvider stadig skovens grænser, indtil den når sin historiske størrelse, og styrker dens indre. Den hellige lund gennemgår et vidunderligt comeback fra de sygdomme og den forurening, som alvorligt truede dens eksistens indtil for ganske nylig.

Instruktioner, der fastsætter, at den hellige lund skal være et stille sted, hvor enkeltpersoner, ægtepar og små grupper kan meditere, sammen med et professionelt vedligeholdelsesprogram, bidrager til at sikre, at kommende generationer vil være i stand til at nyde dette områdes ophøjede ro og hellighed. □

Don Enders er seniorkonservator for historiske steder for Kirkens historiske afdeling. Han bor i Kaysville 11. ward i Utah.

Hvordan man holder sine nytårsforsætter

Begynder du hvert nyt år med masser af planer om at forbedre dit liv, men så, efter et par uger, mister du begejstringen? Hvis det er tilfældet, så er her nogle forslag der kan hjælpe dig med at holde de bedste af dine nytårsforsætter:

Vælg realistiske mål. Prøv ikke på at gøre alt for meget alt for hurtigt. Hvis du f.eks. i øjeblikket overhovedet ikke læser i skrifterne, og dit forsæt er at læse en halv time hver dag, kan det være, at du planlægger en fiasko. Det er måske meget mere realistisk blot at sætte sig det mål at læse noget hver dag, selv om det kun bliver nogle få vers. Efter at det er blevet en vane, kan du arbejde på at nå et større mål.

Sæt mange små mål. Del de store mål op i mindre mål. Lad os f.eks. sige, at du gerne vil spare penge. I stedet for at lade dit mål være så vagt, kan du planlægge at spare et rimeligt beløb op den første måned, så et større beløb, som skal være sparet i løbet af årets første kvartal. Disse mindre mål gør, at du stadig føler begejstring, efterhånden som du går fremad.

Gør noget, der minder dig om målet. Efter at du har besluttet dig for, hvad du vil arbejde på, kan du gøre flere ting, der minder dig om dit mål. Den gamle metode med at sætte en seddel på spejlet eller et andet sted, hvor du ser det regelmæssigt, er måske en idé. Men hvis du plejer at ignorere dine sedler, så prøv noget andet. Enkle ting er ofte effektive. Beslut dig f.eks. til at læse i skrifterne hver dag. Når du står op om morgenen, læg da dine skrifter på din pude. Så er det ikke så let at sige, at du glemte det, når du skal flytte dem, inden du går i seng.

Vær god ved dig selv. Hvis du opdager, at du har sat mål, som du har det dårligt med, så vær villig til at ændre dem. Når alt kommer til alt, er det *dine* mål. Af og til kan man sætte sig for at gøre noget, der, når det kommer til stykket, er for svært at nå. I stedet for at give op, så tilpas dine mål, så de hjælper dig og resulterer i fremgang. □

FOTO AF SCOTT TANNER

MARGARETA SPENCER

DEN UVE

I Belfast i Nordirland boede jeg sammen med to piger, der var af en anden tro, og som jeg havde mødt gennem en fælles ven. Ingen af os havde særlig mange penge. Carol og Anne studerede begge til jordemoder, mens jeg var ved at spare sammen til et videreuddannelseskursus for sygeplejersker.

Vores lejlighed var ikke særlig behagelig, men det var alt, hvad vi havde råd til.

Ikke desto mindre besluttede Carol og Anne at ringe til Foreningen til forebyggelse af børnemishandling og tilbyde at holde julefest for 12 børn. Selvfølgelig indvilligede jeg i at hjælpe til med arbejdet og finansieringen, ligesom Carols søster, Marian, også havde gjort.

Jeg havde set noget af elendigheden i slumkvarterne. Det mest hjertegribende, jeg husker, var en lille pige, der i en forrevet sommerkjole sad på fortovet, mens en kold vind blæste

ENTEDE STJERNE

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

omkring hende. Med sine hænder formede hun en snavset klump ler, fordi hun ikke have noget andet legetøj. Nu kunne jeg ikke finde og hjælpe dette barn, men jeg kunne prøve at hjælpe nogle andre.

Vores juletræ var omkring 60 cm højt, pyntet med ni små glaskugler, strimler af sølvpapir og en stjerne, vi havde lavet af indpakningspapiret fra en pakke morgengryn. Vi havde også strimler af farvet papir, som hang ned fra loftet samt nogle balloner. Maden var enkel – stegte kartofler og pølser, stegte tomater, småkager og orangeade. De tolv gaver var små og billige: en halskæde af plastikperler, et sæt dukkebestik, en billedbog, små stykker legetøj og spil. Og, idet jeg huskede pigen på fortovet, en pakke modelervoks.

Børnene ankom og så så rene ud, som de kunne. De havde deres bedste tøj på, men det meste var slidt og laset. Jeg talte dem for mig

selv, *elleve, tolv, tretten!* En af pigerne havde medbragt sin lillesøster, som havde nægtet at blive hjemme. Det gav os et problem.

På det tidspunkt var mit årlige projekt i forbindelse med Hjælpeforeningens basar at lave tøj til små plasticdukker, som pigerne kunne lege med. Flere af dukkerne var inde på mit værelse. Jeg pakkede hurtigt en af dem ind i det sidste stykke servietpapir til den ekstra gæst og lagde den straks under juletræet.

De fleste af børnene stod i en gruppe ved døren, men en beslutsom dreng på omkring 8 år undersøgte alle gaverne gennem det tynde indpakningspapir.

„Hvis du ikke har noget imod det, frøken," erklærede han, „vil jeg gerne have dette fodboldspil til mig og mine venner."

Carol smilede, men var bestemt.

„Vi deler gaver ud ved slutningen af festen. Lige nu skal vi lege nogle lege."

Vi legede deres lege; de legede vores lege. Vi fortalte historier; de fortalte om deres oplevelser. Vi sang, selv om vi voksne blev trætte af at synge nogle af deres yndlingssange om og om igen.

„Sidste år," bekendtgjorde den ældste pige, idet hun prøvede at se fin ud i en kjole, der ikke passede hende, og i højhælede sko, der var alt for store til hendes 12-årige krop, „var jeg til en fest i en stor hal. Vi var flere hundrede, og juletræet nåede helt op til loftet."

„Var det sjovt?" spurgte en lidt misundelig stemme.

„Nej, det var ikke. Der var ingen, der havde tid til at snakke med os, ligesom disse rare damer gør."

Vi serverede den enkle mad, som først forårsagede glædesskrig, og senere stilhed, mens de rigtig gik til den.

„Du har levnet noget mad på din tallerken," sagde en dreng protesterende til pigen ved siden af.

„Jeg kan ikke spise det," svarde hun. „Jeg har aldrig haft så meget mad på min tallerken på én gang."

„Så giv det til mig, for det er en skam at levne god mad."

Han spiste også levningerne på nogle af de andre børns tallerkener, men til sidst var han for mæt til at spise mere.

Vi gav ham fodboldspillet. Vi gav den 12-årige pige perlekæden. Vi gav dukkebestikket til en 7-årig pige.

„Det nytter ikke noget, frøken," sagde hun, „jeg har ingen dukke."

Så fandt jeg en anden af Hjælpeforeningens plasticdukker. Denne gang blev den pakket ind i skrivepapir, og vi lod som om, at den var blevet glemt bag juletræet.

„Det er den bedste fest, jeg nogen sinde har været til," var der en, der sagde tilfreds. „Jeg føler mig helt hjemme."

„Det var fantastisk, frøken," istemmede en anden, „for når der var en af os, der manglede noget, var der altid en af jer, der kunne hjælpe."

Da troede jeg, at jeg havde lært noget om at give, men jeg skulle snart lære mere. Jeg lagde mærke til, at den 12-årige havde byttet sin perlekæde med leret, leret med legetøjsbilen, legetøjsbilen med billedbogen.

„Det er i orden," sagde hun og prøvede at pakke den ind igen, selv om det brugte tape ikke klistrede så godt mere.

„Du har vel ikke en snor, frøken, og en blyant?"

Jeg gav hende snoren og blyanten og spekulerede på, hvad hun skulle bruge det til. Hun bandt akavet snoren om pakken og med store, klodsede bogstaver skrev hun på pakken „TOMMY".

Hun så mig, da jeg kikkede på hende, og hun forklarede: „Det er til min lillebror, frøken. Der er ingen, der inviterede ham til fest, og vi har ikke råd til en gave til ham."

Denne lille piges smukke og kærlige ånd lyste gennem hendes slidte tøj og fortsætter med at lyse gennem årene som et eksempel for mig. □

„DU SKAL FØDE EN SØN", AF HARRY ANDERSON.

© PACIFIC PRESS PUBLISHING ASSOCIATION, BRUGT MED TILLADELSE.

„DA SAGDE ENGELEN TIL HENDE: FRYGT IKKE, MARIA! THI DU HAR FUNDET NÅDE FOR GUD, OG SE, DU SKAL UNDFANGE OG FØDE EN SØN, OG DU SKAL GIVE HAM NAVNET JESUS. HAN SKAL BLIVE STOR OG KALDES DEN HØJESTES SØN" (LUK. 1:30-32).

Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg skabte himlene og jorden og alt, hvad der er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen. Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig, og i mig har Faderen herliggjort sit navn" (3 Nephi 9:15).

PBMA9012DA

90992 110
DANISH